

บทที่ 1 ว่าที่เตรียมนักเรียนนายร้อยตำรวจอันดับสอง

เอี้ยดตตต เสียงยางรถหุบดบล้อกปูพื้นเสียงดังจากด้านหน้า ประตูป็นเหตุให้คนในบ้านที่กำลังกินมื้อเย็นให้ความสนใจในทันที

“นั่นใช่เสียงรถคุณพ่อหรือเปล่า” คุณไขไขเอ่ยกับหัสวีร์ลูกชาย เพียงคนเดียวของเธอและคุณหาญรัช

แต่คำถามของเธอไม่ทันที่ผู้เป็นลูกจะได้ตอบ คำตอบก็เดินเข้ามาในห้องอาหาร ใบหน้าของผู้มาเยือนบ่งบอกชัดเจนไม่ปิดบังอำพรางอารมณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ตอนนี้แม้สักนิด

“โอ้ลูกแล้ว!” คำทักทายแรกที่ผู้เป็นพ่อเอ่ยกับลูกชายเพียงคนเดียว คนเป็นแม่ที่รักลูกชายยิ่งถึงกับเปลี่ยนสีหน้าไปทันที

“คุณหาญรัช! ทำไมคุณถึงพูดกับตาหัสแบบนี้” สัญชาติญาณการปกป้องในตัวผู้เป็นแม่แผ่ขยายเป็นวงกว้างในทันที

“วันนี้ผมจะไม่เพียงแค่พูดเท่านั้น ผมจะเอาเลือดหัวโง่ๆ ของมันออกมาด้วย”

อ๊าย! “นี่คุณจะทำอะไร!” ไขไขเข้าขวางระหว่างพ่อลูกไว้ในทันที สองมือของเธอพลักหาญรัชให้ออกห่างไปอย่างสุดแรง หาญรัชที่ไม่ทัน

ตั้งตัวจึงเซถลาถอยหลังไปชนเก้าอี้ โครม! ดีที่สิ่งที่ล้มไปคือเก้าอี้ไม่ใช่ร่างสูงใหญ่ของเขา

แхайยังยืนมั่นขวางร่างสูงเพรียวของบุตรชายวัยสิบหกกับบิดาของบุตรชายที่กำลังสูงใหญ่กว่าเธอและลูกชายมากนัก หากมีการลงไม้ลงมือกันจริง ทั้งเธอและบุตรชายคงไม่อาจต้านทานผู้ที่เป็บิดาได้

“ปกป้องมัน...ดี! ถ้าฉันเธอก็คุณนี่!” หาญวิชโยนซองเอกสารที่ถือมาโยนใส่หน้าแхайไร้ความปราณีอย่างสิ้นเชิง แхайก้มลงหยิบมันขึ้นมาและเมื่อเธอเห็นเอกสารดวงตาเธอก็เบิกกว้าง และหันกลับไปมองลูกชายสุดรักสุดหวงแทน

“หัส นี่ลูก...ลูกทำอะไรลงไป” แхайกล่าวออกไปอย่างไม่อยากเชื่อกับสิ่งที่ตนเห็นอยู่ในตอนนี้ “ไม่...ไม่เป็นไร” หัสวีร์ยังไม่ทันได้เอ่ยคำตอบแхайก็เอยต์ดบทเขา และเธอก็หันกลับไปหาสามีทันที

“เราแจ้งทางโรงเรียนขอให้ลูกกลับไปเรียนเหมือนเดิมได้ไหม๊ย ไม่สิ! มันต้องได้ ผู้อำนวยการโรงเรียนกับคุณเป็นเพื่อนกันนิคะ...”

“ผมไม่กลับไปครับ” หัสวีร์แสดงจุดยืนของตนด้วยความนิ่งสงบจะว่าไป ณ สถานการณ์ตอนนี้คนที่สงบที่สุดก็คงมีเพียงหัสวีร์ผู้เป็นสาเหตุของความวุ่นวายในวันนี้

“แกกล้า!” หาญวิชชี้หน้าปรามาส่มลูกชาย

“ผมเป็นคน ผมมีสิทธิ์เลือกเส้นทางชีวิตของผมเอง”

“เลือก! แก่ตาบอดหรือโง่ถึงมองไม่เห็นว่าคุณพ่อแก่ทำมาหากินอะไรเลี้ยงคุณแกเติบโตขึ้นมาปอกกล้วยเข้าปากแข่งอวดดีกับฉันอยู่ตลอดเวลา”

“นั่นคือหน้าที่ของคนเป็นพ่อ แล้วคุณพ่อคนเดียวบนโลกใบนี้หรือครับที่มีสิทธิ์เลือกเส้นทางชีวิตของตัวเอง”

“ไอ้หึส!”

“นี่!” แชไซแม้จะตกใจและเสียใจกับสถานการณ์ในตอนนี้อย่างไร แต่ลูกชายเพียงคนเดียวก็ยังคงสำคัญที่สุดยิ่งกว่าชีวิตของเธอ เธอขวางสามีกที่กำลังจะเข้าทำร้ายลูกชายอีกครั้ง

“ตกลงคุณอยากให้มันทำตามที่มีนตองการอย่างนั้นหรอ?”

“ไม่! แต่ฉันไม่ยอมให้คุณทำร้ายลูกเด็ดขาด” หาญรัชพยักหน้าถี่ๆ เพราะภายในใจเขาก็กังมีพวกอยู่

“ถ้าฉันไม่เซ็นต์ แกก็ไม่สมหวัง”

“ถ้าคุณพ่อไม่เซ็นต์ ผมก็จะปลอมลายเซ็นต์คุณพ่อแต่ถ้าหากในวันข้างหน้าทางโรงเรียนทราบ ในตอนนั้นผมก็ยินดีรับโทษทัณฑ์ทางกฎหมาย ผมก็ขออภัยคุณพ่อล่วงหน้าที่จะต้องอับอายขายหน้า”

“คุณได้ยินมั๊ย...” หาญรัชโกรธจนตัวสั่นเสียงสั่น เมื่อไหร่กันเขาก็จำไม่ได้แล้วที่จู่ๆ ลูกชายที่เขารักและรักเขากลับกลายเป็นดั่งน้ำกับไฟที่ไม่อาจอยู่ใกล้กันได้ “ฉันจะตัดแกออกจากกองมรดก” เสียงคำราม

บ่งบอกถึงที่สุดของทุกอย่าง สองคนที่ได้ยินจะต้องเกรงกลัวคำประกาศิตนี้ แต่หาญรชฎถูกแค่ครั้งเดียว เพราะผู้ที่เกรงกลัว

กรีดดดด แะไขกรีดร้องเสียงดังลั่น “คุณหาญรชฎ!” พร้อมเสียงตะโกนดังลั่น “คุณมันสารเลว คุณมันชั่ว คุณรอโอกาสนี้มาตลอดใช่ไหม เฮาสี! ถ้าคุณกล้าทำร้ายลูก ฉันจะฟ้องคุณให้คุณสูญเสียทุกอย่าง” หาญรชฎเผลอปากแน่น เมียเขาทำไมถึงโง่เง่าขนาด ซึ่งถ้าเธอไม่โง่ไม่เง่า สถานการณ์วันนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น

“ก็ได้!” หาญรชฎลั่นจะเอื่อยอะไรทั้งสิ้น เขาตึงปากกาออกมาจากกระเป๋าด้านในของเสื้อสูทและดึงเอกสารในมือภรรยาขึ้นมา เขาจรดปากกาเซ็นต๋อที่ยินยอมในเอกสารที่ถือมาในทันที “ขอให้ลูกบังเกิดเกล้าของคุณจงเจริญ!” ลั่นคำประชดประชันเอกสารดังกล่าวก็ปลิวว่อนและค่อยๆ ล่วงหล่นสู่พื้น ความเงิบบังเกิดขึ้นโดยรอบโดยทันที

เป็นหัตถ์ที่ก้มลงหยิบเอกสารขึ้นมาเขาเก็บใส่ซองด้วยใบหน้าราบเรียบ และเขาก็หันไปยิ้มให้คุณแชไข แม่ผู้ที่รักและปกป้องเขาอย่างไร้ข้อจำกัด

“หัตถ์! ทำไมลูกถึงทำแบบนี้...” หัตถ์ก็ยังคงยิ้มอบอุ่น แต่คำพูดที่เอ่ยออกมากลับทำให้คุณแชไขอยากจะเป็นลม

“เงินไม่ใช่ทุกอย่างของชีวิต” พุดจบเขาก็โอบกอดร่างผู้เป็นแม่ที่
แข็งทื่อที่หนึ่งก่อน ก่อนที่จะกล่าวขอตัวและเดินกลับขึ้นห้องนอนของตัวเอง
เองไปอย่างสงบ

บทที่ 2 ว่าที่เตรียมนักเรียนนายร้อยตำรวจอันดับหนึ่ง

“พ่อครับก้าวแรกของผมได้เริ่มต้นแล้ว” ชายหนุ่มผิวขาวร่างสูง โปร่งยื่นเท้าชิดแขนทั้งสองเหยียดตรงแนบชิดลำตัว ยึดดอกที่ตอนนี้อย่าง บอบบางตามวัยเพียงสิบหกปี แต่อีกไม่นานร่างกายนี้จะถูกเปลี่ยนไป จากโรงเรียนนายร้อยตำรวจ ดวงตาคมกล้ำแนวแน่จ้องไปยัง ภาพถ่ายในชุดเครื่องแบบที่แถบด้านล่างมีข้อความกำกับไว้ว่าพันตำรวจโทธณัฐ ทรัพย์โกลน

แม้ตอนนี้คนในภาพจะเหลือไว้เพียงความทรงจำและเกียรติยศ ที่น่าภาคภูมิใจแล้วเท่านั้นก็ตามที แต่ธราไม่เคยเลยสักครั้งที่จะลืม เลื่อนสิ่งต่างๆ ที่ชายในภาพปฏิบัติกับเขาเพราะท่านคือพ่อแท้ๆของเขานั้นเอง พ่อที่เสียสละชีวิตในหน้าที่ พ่อที่ยึดมั่นต่อคำปฏิญาณ

“พี่ชาย...” เสียงเล็กๆ ที่ดังขึ้นทำให้ธราผ่นพักร่างกายและย่อ เข่าเพื่อที่จะคุยกับน้องสาววัยเก้าขวบ

“ลำธารถืออะไรมานะ” ธรา มองสิ่งที่อยู่ในมือน้องสาว มันคือการได้ทำมือเด็กน้อยยื่นส่งให้เขาพร้อมรอยยิ้มเต็มใบหน้า

“ให้พี่ชายคะ แม่สอนน้องทำคะ” ธารารับการ์ดมาและเปิดออกไปหน้าแผนรอยยิ้มออกมาทันที เป็นการดีที่ด้านในมีข้อความเขียนด้วยมือว่า ‘ยินดีด้วยคะพี่ธारा’ ด้วยลายมือของเด็กวัยเก้าขวบและด้านในยังตกแต่งด้วยกลีบดอกไม้แห้ง ที่ถูกตัดแต่งเป็นดาวแปดแฉก

“•สังคหวัตถุ ๔ •มรรค ๘ •อิทธิบาท ๔ •พรหมวิหาร ๔ •โลกธรรม ๘ •ทิศ ๖ •อริยสัจ ๔ •ความกตัญญู” และสองเสียงก็ทอความหมายของดาวแปดแฉกที่ผู้เป็นพ่อมักเอ่ยให้ได้ยินอยู่ตลอดเวลา ยามที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ได้อย่างชื่นใจ

“น้องพี่เก่งที่สุด”

“พี่ชายเก่งที่สุด”

“กับข้าวเสร็จแล้วจะ” นางทับทิม ทรัพย์โกลน ร้องบอกลูกๆ ทั้งสองด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

“น้องช่วยแม่ทำของโปรดให้พี่ชายด้วยนะคะ” ลำธารโน้มไปกระชับข้างใบหูพี่ชาย อ้า! และเสียงเล็กๆ ก็ต้องร้องลั่นบ้านเมื่อพี่ชายที่ตัวสูงกว่าอุ้มเธอขึ้น และสองพี่น้องก็หยอกล้อกันตามประสาเสียงหัวเราะบ่งบอกถึงความสุขความอบอุ่นของครอบครัวที่แม้จะไม่สมบูรณ์ก็ตามที่

“ตึกแล้วทำไมแม่ยังไม่นอน” ธาราเอ่ยกับมารดาที่เฝ้าลักประตูเข้ามา

ทับทิมยิ้มและนั่งลงที่ปลายเตียงมองบุตรชายที่กำลังเก็บของ ใจหนึ่งก็ภูมิใจแต่ใจหนึ่งก็ห่วงเศร้าที่ต้องห่างกัน ธาราเมื่อรู้สึกรู้ว่าแม่เสียใจไปเขาจึงขยับมานั่งพับเพียบที่พื้นใกล้ขาแม่และวางศีรษะบนตักแม่ ทับทิมค่อยๆ ลูบศีรษะเกรียนของลูกชายดวงตาพราวเลื่อน

“ผมจะพยายามกลับมาแม่ทุกวันหยุดนะครับ” ทับทิมสูดลมหายใจเข้า

“อย่าให้ตัวเองต้องลำบากกายลำบากใจ ลูกไม่ต้องห่วงแม่กับน้อง แค่อดูแลตัวเองให้ดีแม่ก็มีความสุขแล้ว”

“ครับ แต่ผมคงไม่สามารถที่จะไม่คิดถึงแม่ได้” ดวงตาเข้มน้อยๆ เริ่มแดง ตั้งแต่เล็กจนโตเขาไม่เคยห่างแม่เขาไปไหนเลย

ทับทิมยิ้มและรีบปาดเช็ดน้ำตาที่กำลังจะไหลออกมา และเธอก็เปลี่ยนเรื่องโดยขยับตัวเล็กน้อยเพื่อหยิบธนบัตรจำนวนหนึ่งออกมา “ธาราลูกเอาติดตัวไว้นะ” ธารามองจำนวนเงินในมือแม่ เขายิ้มและส่ายหน้า

“แม่เก็บไว้เถอะครับ ผมอยู่ที่โน้นไม่มีค่าใช้จ่ายอะไรเลยนะครับ” แถมผมยังมีเงินเดือนอีกต่างหากและที่สำคัญผมยังมีเงินเก็บอยู่นะครับ” เขาพูดพร้อมดันมือแม่ที่ยื่นเงินจำนวนนั้นกลับไป “แม่เก็บไว้ซื้อของกิน

บำรุงร่างกายแม่นะครับ หลังจากที่ผมไม่อยู่เรื่องพรวนดินถาหญ้าไถพง ผมคุยไว้กับรุ่นน้องที่โรงเรียนแล้ว เขาจะเข้ามาดูแลเรื่องต่างๆ พวกนี้ แทนผมเอง แม่ไม่ต้องทำนะครับ” ทับทิมมองลูกชายด้วยรอยยิ้มที่ได้ม ไปด้วยความภาคภูมิใจ ตั้งแต่เสียหัวหน้าครอบครัวไปรายได้หลักก็มาจากเงินบำนาญจากการเสียชีวิตของสามีประกอบกับรายได้เสริมจากการปลูกต้นมะลิกับต้นเตยหอมขาย ซึ่งเพียงพอให้พวกเธอสามปากท้อง ได้ดำเนินชีวิตต่อไป

ธรรมาบุตรชายคนโตก็ขยันขันแข็งช่วยเหลือเธอผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากมาได้ ภรรยาที่ขาดสามีลูกๆ ที่ขาดพ่อ นี่ก็ผ่านมาหลายปีแล้ว ธรรมาเติบโตขึ้นและเขาก็มีปณิธานในการดำเนินรอยตามบิดาของเขา “ก้าวแรกของลูกแม่ได้เริ่มแล้ว” เสียงของแม่ที่เอ่ยขึ้นมาเบาๆ

“พี่ชาย นับจากคืนนี้ไปพี่ต้องนอนที่นี่หรือคะ” เด็กหญิงน้อย ลำธารวัยเก้าขวบเอ่ยโดยที่สายตาไม่ละไปจากสิ่งก่อสร้างตรงหน้า

อิม “ว่าแต่พี่จะกลายเป็นพี่ชายที่ถูกลืมหืมหรือเปล่าล่ะ”

เอ็กเอ็ก เสียงหัวเราะใสแจ้วของเด็กน้อยดังขึ้นมา เมื่อถูกพี่ชาย เอ่ยล้อพร้อมหยอกล้อจีเอบาง เสียงสดใสนั้นทำให้ร่างสูงโปร่งที่ฟังจะ

มาถึง เขายืนอยู่ไม่ห่างอดไม่ได้ต้องหันไปมองภาพคนสามคน หญิงวัยกลางคนหน้าตาใจดีคนหนึ่งที่กำลังยิ้มมองเด็กหญิงเจ้าของเสียงหัวเราะกับชายหนุ่มที่ไม่ต้องเดาก็รู้ว่าเขามาที่นี่ทำไมกันภาพความอบอุ่นตรงหน้าทำให้เขาเผยรอยยิ้มออกมา แต่หวั่นใจก็มองเพียงช่วงเสี้ยวสั้นๆ เขาผินหน้ากลับมาและก้าวข้ามถนนมุ่งสู่ชีวิตใหม่ของตนอย่างไม่ลังเล ชีวิตที่ไม่มีเงินตราเป็นตัวนำทาง

“สวัสดิ์ครับ” ธาราไหว้แม่หลังจากที่พยายามออกห่างอ้อมกอดแม่อย่างยากลำบาก “วันศุกร์นี้เจอกันครับแม่” เขาโบกมือลาพร้อมเดินข้ามถนนเข้าสู่หนทางชีวิตที่ตนเป็นผู้เลือกด้วยใจรักยิ่ง

บทที่ 3 เข้ามาอยู่ในสายตา❤️ประทับใจในดวงใจ

“นั่นอะไร” หัสวีร์ถามธาราอย่างสงสัย

“งานฝีมือน้องสาวนะ” หัสวีร์เดินเข้าไปใกล้ เพื่อมองสิ่งที่เพื่อน บอกว่างานฝีมือ “พวงมาลัยพวงแรกของน้องสาวฉันเอง” หัสวีร์ยิ้มขบขัน เขาไม่ได้ขบขันผลงานพวงมาลัยตามคำบอกของเพื่อน แต่เขาขบขัน อารมณ์ของเพื่อนที่แค่พวงมาลัยทำยังกับคนที่ได้ครอบครองสิ่ง มหัศจรรย์ของโลกยังไงยังงั้น

“ถ้านายไม่บอกว่ามันคือพวงมาลัย ฉันคิดว่าคงเป็นก้อนขี้มูก อะไรสักอย่าง”

“น้องสาวฉันแค่แก้ชวบ ทำได้ขนาดนี้ก็วิเศษมากแล้ว ตอนที่ฉัน รับประทานตาฉันแทบไหลเลย”

“ซาบซึ่งขนาดนั้นเลยหรอ”

“ก็ส่วนหนึ่ง แต่ปวดใจเพราะนี่น้องเต็มไปด้วยพลาสติกเธอร้าย แม่เล่าว่าโดนไปหลายครั้งก็ไม่ยอมหยุดทำ บอกว่าจะให้เป็นของขวัญ ฉันให้ได้” หัสวีร์เลิกคิ้ว เด็กรวยแก้ชวบเท่านั้น ช่างเต็มไปด้วยความ พยายาม ความอดทน ความมุ่งมั่น น่าสนใจดีแฮะ

“นี่! หัส เอ่อ อย่าหาว่าฉันก้าวก่ายเลยนะ สองเดือนที่ผ่านมาเนี่ย นายไม่กลับบ้านเลยสินะ...” หัสวีร์พยักหน้าทีหนึ่งและทวาดร่างลงบนเตียงอย่างไม่สนใจเรื่องที่ธารากำลังถาม “เอางี้มัย วันศุกร์นี้นายไปเที่ยวบ้านฉันมัย” พรึบ! จากที่ไม่สนใจอะไร หัสวีร์หันไปมองหน้าเพื่อนทันที

เอ่อ “แต่บ้านฉันเป็นแค่บ้านไม้เก่าๆ สองชั้นที่บ้านมีแค่แม่กับน้องสาว ถ้านายไม่รังเกียจ...”

“ไม่! ฉันไม่รังเกียจ...แต่จะเป็นการรบกวนแม่นายหรือเปล่า”

“แน่นอน ไปกินไปนอนบ้านฉันก็ต้องรบกวนอยู่แล้ว แต่ถ้านายไม่รังเกียจก็ไปเถอะ...” ฮาฮา และเสียงหัวเราะของทั้งสองก็ดังขึ้นมา

ธารายิ้มและย้อนไปตอนที่ได้เจอกับหัสวีร์ในวันแรกที่มาถึง เขาสองคนถูกจับให้เป็นคู่หูกัน และมีบางอย่างในตัวหัสวีร์ที่ธाराสังเกตเห็น เรื่องเรียนเรื่องฝึกหัสวีร์จะตั้งใจและทำได้ดีมาก แต่จะมีหลายช่วงเวลาที่เขามักจะเห็นว่าหัสวีร์จะนั่งเหม่ออย่างกับเด็กมีปัญหาครอบครัวและยิ่งตลอดเวลาของวันหยุดต่างๆ หัสวีร์ไม่เคยกลับบ้านสักครั้งทำให้เขายิ่งมั่นใจแต่นั้นเป็นเรื่องส่วนตัวที่เขาไม่อาจถามไถ่ เขาจึงนำเรื่องนี้ไปเล่าให้แม่ฟังเชิงปรึกษา แม่ก็บอกว่าให้ลองชวนมาเที่ยวบ้านดู

...และวันหยุดก็บรรจบมาถึงอีกครั้ง

“สวัสดีครับ” หัสวีร์ยกมือไหว้ทำความเคารพมารดาของธारा

“สวัสดีค่ะ รีบเข้ามาเร็ว หิวกันแย่แล้ว” ธารายิ้มและพยักหน้าให้ หัสวีร์ตามแม่ไป “พอทานได้มั้ยจ๊ะ” หัสวีร์มองกับข้าวพื้นๆ ธรรมดาแต่ มันทำให้หัวใจเขาพองโต

“กินได้อยู่แล้วครับ แม่อาหารที่โรงเรียนจะไม่แย่แต่ก็ไม่ถูกปาก เท่าอาหารฝีมือแม่”

“นั่งๆ อย่าไปฟังธารา” ทับทิมตักข้าวสวยร้อนๆ ใส่จานให้นักเรียนเตรียมทั้งสอง

เอ! “แม่ยายน้องละครับ” ธาราเอ่ยถามเมื่อกลับบ้านมาครั้งไม่ได้ยินเสียงแจ้วๆ ของน้องสาวสุดที่รัก ทับทิมยิ้มและกระซิบบอกให้ธารารู้ถึงสาเหตุ ธาราถึงกับยิ้มกว้างในทันที

“กินกันไปนะ เดี่ยวแม่จะไปดูน้องหน่อย อ้อ กินเสร็จแล้วก็พาเพื่อนไปดูห้องนอนเลยนะ เดี่ยวแม่ออกมาเก็บเอง” ธาราขานรับอย่างแข็งขัน

“ตะ...เดี๋ยวนะ แล้วเราจะไม่เก็บจริงๆ เหรอ” หัสวีร์เอ่ยขึ้นเมื่อ ธาราเอ่ยชวนเขาไปยังห้องนอนหลังจากอิมข้าวกันแล้ว

“ถ้านายไม่สบายใจค่อยช่วยแม่วันพรุ่งนี้ก็ได้” หัสวีร์พยักหน้ารับ และเดินตามเพื่อนขึ้นชั้นสอง ว้าว! “แม่จัดห้องให้ใหม่ด้วย” หัสวีร์เลิ่กิ้ว

“ก่อนนี้ที่ห้องจะเป็นเตียงสองชั้นนะ แต่ช่วงนี้วัยอย่างพวกเราร่างกายค่อนข้างเปลี่ยนแปลง เอาละให้สหายจะนอนฟากไหน”

หัสวีร์มองห้องนอนขนาดสี่คูณสี่ที่ผนังสองข้างมีฟูกที่นอนขนาดสามฟุตครึ่งพร้อมปูผ้าปูที่นอนพร้อมนอนสีน้ำตาลเข้มไว้อย่างสวยงาม “แล้วปกติมานอนฝั่งไหน”

ธราหาวพร้อมกับชี้มือไปอีกด้าน มันไม่ใช่ด้านที่มีฟูกนอนตอนนี่ “ห้องของนายถูกตกแต่งใหม่เพราะการมาของฉันอย่างงั้นแหละ”

“นายเริ่มเกรงใจแล้วใช่ไหมละ เพราะมันช่วยตอบแทนโดยการอยู่ให้มีความสุขและยิ้มให้กับน้องสาวฉันเท่านั้น ห้ามทำหน้าคิ้วขมวดเหมือนคนแบกโลกทั้งโลกไว้อยู่คนเดียว น้องสาวฉันเป็นเด็กอ่อนไหวง่าย ซักใจและกลัวคนแปลกหน้า”

เฮ้ย! “นี่นายทำทั้งหมดเพื่อน้องสาว”

“พูดถูกแค่ครึ่งเดียว” ธราหาพูดจบก็ผละขอตัวไปอาบน้ำ ทั้งให้หัสวีร์ไม่เข้าใจความหมายในคำพูดนั้น แต่ให้คิดยังไงก็คิดไม่ออก เขาจึงเปลี่ยนมาสนใจห้องนอนที่แสนจะธรรมดาอีกครั้ง และอดไม่ได้ที่จะต้องยิ้มออกมา ยิ้มและกียิ้มสองเดือนที่ผ่านมาจำนวนรอยยิ้มของเขา มากกว่าสิบห้าปีที่ผ่านมาเสียอีก

“พี่ชาย” ธรรมาอำแนรับร่างน้อยๆ ของน้องสาว

“เป็นไงบ้าง ยังเจ็บอยู่มั๊ย” เด็กน้อยส่ายหน้า “เก่งจริงๆ น้องสาว พี่...ไหนมาดูการบ้านของน้องกันดีกว่า” พอเอ่ยถึงเรื่องนี้ เด็กน้อยก็หาขึ้นมาจากที่นอนที่ ธรรมารู้ทันแต่ก็ไม่บังคับฝืนใจ “โอเค ง่วงนั่นกันนอนซะ” เขาพูดพร้อมกับอุ้มเด็กน้อยไปวางลงบนเตียงช่วยเธอห่มผ้า

ธรรมาล่อมจนลำธารหลับไป แม่ก็กลับเข้ามาในห้องนอนพอดี “น้องหลับแล้วเหร่อ”

“ครับ...แม่เหนื่อยหรือเปล่าครับ”

“เกิดเป็นคนก็ต้องเหนื่อย แต่ไม่ได้เหนื่อยบอกว่าแรงเลย หัสเขานอนได้มั๊ย”

“นอนได้สบายครับแม่ ฟูกหนากว่าที่โรงเรียนเสียอีก...ขอบคุณนะครับแม่” ธรรมาพูดพร้อมกับกอดแม่และหอมแก้มแม่ และต้องแหวะไปหอมแก้มน้องสาวที่หลับปุ๋ยไปแล้ว

พรีบ! ทับทิมต้องก้มไปมองขาตัวเองที่จู่ๆ ก็ถูกวงแขนเล็กกอดรัดไว้พร้อมกับร่างน้อยๆ ของบุตรสาวที่พยายามแหวกตัวหลบ เมื่อมอง

ตามสายตาของบุตรสาวตัวจ้อย ทับทิมก็ยิ้มออกมา “พอนอนได้มัยจ๊ะ” เธอหักท่ายหัสวีร์ที่เดินลงมาและกำลังเดินมาทางนี้

“สวัสดีครับคุณน้ำ...ขอบคุณมากครับ นอนสบายมากๆ ครับ”

“ที่แท่นายก็ปากหวานเป็นกับเขาด้วย” คุณทับทิมยังไม่ทันตอบ เสียงธราที่เดินตามหลังมาก็เอ่ยแทรกเสียก่อน

“เจ้าลูกคนนี่นิ” ธราเดินเลยหัสวีร์และเข้าไปหาน้องสาวตัวจ้อย ที่พยายามหลบตัวเองจากสายตาผู้คน

“เป็นอะไรไปยายน้อง” ธราคุกเข่าตรงหน้าเด็กน้อย หัสวีร์ทอดตาลงต่ำมองตัวผลุๆ โผล่ๆ เขาเคยเห็นแต่ในรูป ฟังจะได้เห็นตัวจริงเจ้าของงานฝีมือพวงมาลัยก่อนขยู่ตอนนี่เอง เด็กสาวดวงตากลมจมูกเล็กแหลม ริมฝีปากบางจิ้มลิ้ม ผิวขาวดั่งหยก “ไปหักทายเพื่อนพี่หน่อย” เด็กสาวส่ายหน้าปฏิเสธพร้อมเ้ม้มปากแน่น

ทับทิมเห็นอากัปปริยาลูกสาวแล้วก็อดขำไม่ได้ เด็กตัวเท่านี้รู้จักอายเสียแล้ว “ไปสวัสดีพี่เขาหน่อย...” เมื่อมีคำสั่งของแม่สำหรับอีกรอบ เด็กสาวก็จำต้องค่อยๆ ขยับออกมาจากด้านหลังขาของแม่ เธอก็มองต่ำปากเ้ม้มปิดสนิท หัสวีร์มองกริยาทำทางนั้นอย่างไม่เข้าใจนักแต่ก็อดไม่ได้ที่จะเกิดความเอ็นดู

ธราเริ่มเข้าใจสาเหตุอากัปปริยาของน้องสาวจึงเดินไปกระซิบบอกเพื่อนว่า “พิน้ำนมซีหน้าหลุนะ” หัสวีร์ถึงกับบางอ้อ และเขาก็

เปลือยเห็นพันขาเวียงตัวออกมาทันที การมาครั้งนี้ค่อนข้างกระชั้น และเขาที่อยู่โรงเรียนตลอดจึงไม่สะดวกที่จะหาของขวัญรับขวัญน้องสาวของเพื่อน

“ฉันควรมีของขวัญให้น้องสาวแกสักหน่อยนะ”

“ไม่ต้องหรอก”

“แต่ฉันว่าต้องนะ” และด้วยสายตาที่จริงจังของเพื่อน หลังมื้ออาหารเช้าพวกเขาสองคนก็ชวนกันออกไปข้างนอกและแน่นอนว่าน้องสาวตัวจ้อยก็ถูกชวนออกไปด้วย “ฉันเป็นเจ้าของทุกอย่างเองนะ” ธาราพยักหน้าตามใจ และในวันนี้น้องสาวตัวจ้อยก็ได้รับของขวัญมากมายจากพี่ชายคนใหม่ เด็กไม่มีอะไรซับซ้อนใครดีมาเธอก็ดีตอบเพียงไม่นานเด็กน้อยหน้าตาจิ้มลิ้มก็ยินยอมจูงมือพี่ชายคนใหม่ได้อย่างสนิทใจ

เวลาที่ค่อยๆ ผ่านไปเด็กๆ ก็ค่อยๆ เติบโตขึ้นซึ่งต่างก็มีหน้าที่ของตนที่ต้องกระทำ และอย่างไม่รู้ตัวหวั่นไหวกลายเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวทรัพย์โกดิน จากแค่สองนักเรียนโรงเรียนเตรียมทั้งสองก็สามารถเข้าสู่โรงเรียนนายร้อยตำรวจได้อย่างราบรื่น หลังจากที่ทั้งสองไม่ได้กลับบ้านเป็นเวลาถึงสามเดือน ในวันที่เมื่อทั้งสองกลับไปพร้อมในชุดเครื่องแบบนักเรียนนายร้อยตำรวจ ทำเอาคนที่รอคอยอยู่ที่บ้านถึงกับน้ำตาคลอมองทั้งสองคนด้วยความภาคภูมิใจ

และ และเมื่อสองหนุ่มที่ยืนสองเท้าชิดตัวยึดตรงอยู่หน้าบ้าน เด็กสาววัยสิบเอ็ดขวบที่รู้ล่วงหน้าถึงกับต้องนำโทรศัพท์มือถือของแม่มา บันทึกภาพความภาคภูมิใจนั้นไว้หลายต่อหลายภาพ

หัสวีร์ชำเลื่องมองเด็กน้อยที่ในวันนี้ยิ้มให้เขาจนตาหยีเต็มดวง หน้าในการพบเจอกัน อัดไม่ได้ที่จะย้อนคิดไปถึงวันแรกที่ได้เจอกัน เด็กน้อยที่พื้นหรือไมื่อยอมจะพูดคุยกับเขานักแม้จะเปิดใจให้เขามากขึ้นเรื่อยๆ ก็ตามแต่ในวันนี้กลับเป็นฝ่ายวิ่งเข้ามาและเดินล้อมหน้าล้อมหลัง เขาอย่างสำรวจร่างกายเขาทุกอณู “พวกพี่เท่ห้มมาก” เด็กยอมนมโกหก “แต่คล้าลงเรื่อยๆ”

“ล้าร่อยากวนพี่เขา ให้พี่ๆ เขาไปเปลี่ยนชุดจะได้มากินข้าว กินปลา” เสียงปรามไม่จริงจังกนักของผู้เป็นแม่

“ไม่นะ!” ธาวาถึงกับหน้ามู เมื่อเขาที่พยายามจะอุ้มน้องน้อยของเขาเหมือนอย่างที่ผ่านมา แต่คราวนี้เด็กสาวกลับวิ่งหนีไม่ยินยอม อย่างที่ผ่านมา สร้างความประหลาดใจให้พี่ชายหัวใจระตุกในทันที

“แม่ เกิดอะไรขึ้นอีกละครับ” เมื่อสถานการณ์ใหม่เกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว ธาวาร้องถามมารดาเมื่อน้องสาววิ่งหนีหายเข้าไปในบ้าน เสียแล้ว

“น้องเขาโตแล้ว ไม่ใช่เด็กน้อยในสายตาของพวกเราอีกแล้ว น้องเขาว่าอย่างนั้น” ธาราและหัสวีร์เมื่อได้ยินเหตุผลถึงกับกลั้นหัวเราะไว้ไม่ได้ เสียงหัวเราะของสองหนุ่มจึงดังออกมา ฮาฮา

ธาราที่นอนหนุนตักแม่อย่างอดอ้อนในห้องนอนแม่ โดยมีลำธารนอนหนุนอีกฟาก สองพี่น้องศิระชนกันแบ่งปันตักอบอุ่นของแม่ “แม่ครับ หลังจากนี้พวกผมอาจจะไม่สามารถกลับมาได้บ่อยๆ นะครับ ผมกับหัสเรสองคนอยากเข้าหน่วยป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เราสองคนจะพยายามและตั้งใจอย่างเต็มที่ในสี่ปีนับจากนี้”

ทับทิมไม่ได้ตกใจอะไร แม้ลูกชายจะแยกสายแตกต่างจากผู้เป็นบิดา แต่เหตุผลที่ลูกชายเลือกทางนี้เธอเข้าใจดี สามียะเธอแม้จะอยู่หน่วยจราจรแต่เขาก็เป็นตำรวจ เมื่อพบเจอสถานการณ์ที่ประชาชนต้องการความช่วยเหลือเขาต้องเข้าไปช่วย “พ่อและแม่ภูมิใจในตัวลูก”

บทที่ 4 ห้ามอุตมการณ์ไม่

“อาหารเย็นวันนี้มันแปลกไปมัย” หัสวีร์ก็มองตามคำพูดของ ธารา สายตากวาดมองในกระเบใส่อาหารในตู้กระจก มันบังเอิญเกินไป มัยที่เมนูทั้งหมดเป็นของที่เขาเคยชอบกินทั้งนั้น ที่ต้องบอกว่าเคยชอบ เพราะเมนูเหล่านี้เป็นเมนูที่เขากินยามอยู่ที่บ้าน แต่มันก็ผ่านมาสองปี แล้วเขาไม่เคยเอ่ยบอกใคร คนที่รู้จักมีเพียงคุณแม่ และตอนนี้เขาก็ไม่ชอบมันแล้ว เขาเปลี่ยนไปแล้วเขาชื่นชอบทุกเมนูอาหารของคุณแม่ ทับทิมเสียแล้ว

“หัส นั้นจะไปไหน”

“ฉันไม่หิว” จากที่เดินอย่างก้าวค่อยๆ เปลี่ยนเป็นวิ่ง ตึกตึก ร่วงสูง ออกวิ่งเร็วขึ้น...เร็วขึ้น แค่อยากไปให้ไกล ไกลจากสิ่งที่เขาพยายามหนี มา สองปีแล้วที่เขาไม่ได้กลับไปหาคุณแม่ทั้งๆ ที่รู้อยู่แกล้งว่าเมื่อเขาก้าว ออกจากบ้านหลังนั้น แม่จะต้องอยู่ที่นั่นเพียงลำพัง หลายครั้งที่เขาจะ กลับไปเยี่ยมแม่ แต่เพียงคำพูดไม่กี่คำนั้น [ไม่มีที่ไหนสบายเท่าบ้านเรา หรือจะ...เมื่อลูกกลับมาเดี๋ยวแม่จะคุยกับคุณพ่อให้จัดการส่งลูกไป เรียนต่อเมืองนอกทันที]

[เกิดเป็นคนก็ต้องเหนื่อย ถ้าฉันตอนนี้ก็กินเยอะๆ เดี่ยวก็หายเหนื่อยแล้ว] คำพูดของคุณแม่ทับทิมที่แสนจะธรรมดาแต่เขาอยากได้แม่ที่เชื่อในตัวเขาเหมือนแม่ทับทิมที่เชื่อในตัวธाराและคอยให้กำลังใจและสนับสนุนอยู่ข้างหลังอย่างใกล้ชิดมาโดยตลอดแบบนี้ต่างหาก

เฮ้อ เฮ้อ เสียงหอบหายใจจากร่างที่นอนแผ่กลางสนาม โดยไม่รู้ตัวว่าได้วิ่งไปเกือบแล้ว และนานแค่ไหนแล้ว

ฟรี! และจู่ๆ ข้างกายก็มีเสียงบางอย่าง หัสวีร์หันไปมอง เป็นธाराที่ยืนส่งขวบน้ำให้ “สองปีมานี้ไม่เคยถามอะไรฉันเลย” หัสวีร์เอ่ยขึ้นในที่สุดเมื่อฝนคลายความเหนื่อยล้าลงได้บ้าง

“มันเป็นเรื่องส่วนตัวของนาย และที่เราเป็นเพื่อนกันมันไม่เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวอะไรพวกนั้นไม่ใช่หรอ...แต่ถ้านายต้องการให้เพื่อนคนนี้ช่วยแบ่งเบาความกลุ้มอกกลุ้มใจที่สะสมมานาน ฉันก็ยินดี”

วันนี้คงเป็นวันที่หัสวีร์รู้สึกอ่อนแอที่สุดก็ว่าได้ เขาที่คิดว่าหนีพ้นแล้วแต่แท้จริงแล้วเขายังไม่ได้ไปไหนไกลเลย “ธारा ที่ฉันตัดสินใจเดินทางดำเนินชีวิตสายทางนี้ไม่ใช่เพราะว่าฉันมีอุดมการณ์แก่กล้าอย่างนาย หรือรักในอาชีพรักในประเทศชาติ ฉันก็แค่อยากหนี ฉันมันเป็นเพียงคนขี้ลาดคนหนึ่งเท่านั้น...ตั้งแต่ตอนนั้นซึ่งฉันจำไม่ได้แต่ตอนนั้นฉันเด็กมาก การที่ได้เห็นพ่อแม่ทะเลาะกันซึ่งทั้งๆที่ฉันไม่ใช่เด็กคนเดียวในโลกที่เจอสถานการณ์แบบนี้ แต่...แต่ว่า...ทุกคำที่ได้ยินมันทำให้ฉัน

เสียใจอย่างมาก ทั้งๆ ที่รู้ว่าแม่พ่อกับแม่จะไม่รักกันแล้วแต่พวกท่านก็
ยังเป็นพ่อกับแม่ฉันและยังรักฉันอยู่ พวกเขาไม่รู้ว่าเรื่องราวที่พวกเขา
ทะเลาะกันนั้นฉันได้ยินทั้งหมด...

“แซ่ไซเราสองคนหย่ากันเถอะ” แม้ก่อนที่คนจะพูดจะได้สุดลม
หายใจจะรับอารมณ์ให้เย็นลงและพยายามปรับน้ำเสียงให้สุ่มอย่าง
มากแล้วก็ตาม

กริดดดด แต่สิ่งที่ได้กลับมากลับเป็นเสียงกรีดร้องอย่างบ้าคลั่ง
“หย่า! หย่าอย่างจั้นเหวอ ฉันไม่หย่า ไซ่แล้ว! ตอนนี้คุณมีพร้อมทุกสิ่งทุก
อย่าง ฉันมันหมดประโยชน์กับคุณแล้วคุณจึงคิดจะถีบหัวส่งฉัน...ไม่มี
ทาง คุณคิดว่าฉันไม่รู้อะไรเรื่องความเลวต่ำช้าของคุณหรือไง ตอนนี้ฉันดาน
คุณมันเก็บไว้ต่อไปไม่ได้อีกแล้วไซ่ม้าย เอาสิถ้าคุณอยากหย่าฉันจะฟ้อง
คุณ...ฉันจะทำให้คุณหมดเนื้อหมดตัว และอยากรู้ว่าคุณผู้หญิงของคุณ
คนนั้นยังจะรักคุณจริงม้ายถ้าคุณไม่เหลืออะไรเลย”

“แซ่ไซ คุณอย่ามากเกินไปนะ จริงอยู่ที่ผมได้รับการสนับสนุน
จากครอบครัวคุณแต่เธอก็ลำบากช่วยเหลือผมมาโดยตลอด ที่ผมมีทุก
วันนี้ได้ไม่ใช่แค่การสนับสนุนของครอบครัวคุณเท่านั้น”

“คุณสำนึกในบุญคุณของมันจึงถวายตัวและจะแบ่งหุ้นให้
มัน...ฉันต้องอดทนมากแค่ไหนที่ยอมให้คุณมีมัน แค่นั้นพอแล้ว แต่เรื่อง
หุ้นและทรัพย์สินเงินทองฉันไม่ให้! ได้ยินม้ายว่าฉันไม่ให้ทั้งหมดทุกบาท

ทุกสตาข์ของคูนมันจะต้งเป็นของตาหส์ หส์วีรืลูกชายของฉัน
เท่านั้น...จำไว้!”

“นับจากวันนั้น ฉันก็ไม่เคยเห็นว่าคูนแม่จะมีความสุขสักวัน
เดียว ท่านคอยแต่จะหวาดระแวงเรื่องทรัพย์สินเงินทองบ้าง พวกนั้น
และที่ท่านต้องเป็นแบบนี้ฉันก็อดคิดไม่ได้ว่ามันเพราะฉันเอง...การ
ตัดสินใจมาที่นี้ ฉันรู้สึกตัวเองเป็นลูกที่อกตัญญูนัก” ธาราไม่มีคำพูด
ใดๆ เขาทำเพียงบิบไหล่เพื่อนที่ลั่นไหวระเพือม บนใบหน้าที่น่ามองนั้น
หยดน้ำที่ปรากฏงหาใช่แค่เหงื่ออย่างเดียวลัแล้ว

“อาหารไม่มีแล้ว มื้อนี้นายกินซาลาเปารองท้องไปก่อน” ธาราที่
เงียบอยู่นานยื่นส่งซาลาเปา 2 ลูกใหญ่และแอปเปิ้ล 2 ผล ให้กับหส์วีรื
เพราะเขาสามารถเอามาได้แค่นี้ในเวลาแบบนี้โดยที่ทั้งสองจะไม่ถูกล
งโทษ

หส์วีรืยิ้มและรับมาเขากัดซาลาเปากินทันที เขารู้สึกดีขึ้นมาก
ธาราเป็นคนเดียวที่ตลอดหลายปีมานี้ที่เขาได้ระบายความอัดอั้นที่สะสม
มานานสักที “ขอบใจ”

“เราจะเป็นเพื่อนรักกันตลอดไป” ธาราเอ่ยขึ้น หัสวีร์หันไปมองหน้าเพื่อน

“ตกลง” หัสวีร์ตอบกลับไปเช่นกัน แต่เขาจะรู้หรือไม่ว่าคำมั่นของตนในวันนี้จะมีสักวันที่ตนจะถูกทวงเตือนสติ

ธาราเป็นผู้เดียวที่ล่วงรู้ความลับของหัสวีร์ และเมื่อทางโรงเรียนได้รับอาหารมื้อดีๆ อีก เขาก็พอจะมองออกว่าพื้นฐานครอบครัวของหัสวีร์คงไม่ธรรมดาที่สามารถทำแบบนี้ได้บ่อยๆ หาใช่มีเพียงเงินทองเท่านั้นและประกอบกับที่หัสวีร์ไม่ถูกติเตียนใดๆ จากครูฝึกในเรื่องที่เขาไม่ได้กลับบ้านจริงๆ นั่นคงเพราะคุณแม่ของหัสวีร์คงไม่ได้รายงานมายังโรงเรียนที่จะทำให้บุตรชายที่ตนรักต้องต่างพร้อย แต่เขาไม่เชื่อหรือกว่าระดับสูงขึ้นไปจะไม่รู้ว่าหัสวีร์คือใคร

“นี่พวกนายกำลังทำอะไร” เพื่อนๆ ถามธารากับหัสวีร์ที่กำลังเก็บของเตรียมกลับบ้านหลังการสอบเสร็จในภาคเรียนแรก

“ก็เก็บของเตรียมกลับบ้าน พวกฉันจะไปพุงนี้แต่เช้า”

“นี่พวกนายไม่เห็นประกาศหรือว่า พุงนี้พวกเราถูกเชิญเข้าร่วมงานเลี้ยงให้กำลังใจ” ธาราและหัสวีร์หันมามองตากันอย่างชัดเจนว่า

ทั้งสองไม่รู้ “เห็นว่าพุงนี้ผู้ใหญ่ใจดีที่เลี้ยงอาหารพวกเราตลอดเทอมมานี้จะมาร่วมนงานเลี้ยงในวันพุงนี้ด้วย”

หัสวีร์เมื่อได้ยินแบบนี้ก็นั่งไปมองนาฬิกา เหลือเวลาอีกไม่ถึงยี่สิบนาทีที่ประตูโรงเรียนก็จะปิดแล้ว เขาไม่เก็บของต่อแต่ขยับไปหยิบเครื่องแบบและรีบแต่งตัว “ฉันจะไปตอนนี้เลย” ท่าทางของหัสวีร์สร้างความประหลาดใจให้กับเพื่อนคนอื่นยกเว้นธราที่พยักหน้าเข้าใจ ธราขยับจากเตียงตัวเองมาช่วยหัสวีร์เก็บเตียงให้เรียบร้อยในขณะที่หัสวีร์กำลังเร่งแต่งตัวเพื่อจะรีบไปรายงานและออกจากโรงเรียนให้ทันภายในเวลาที่เหลืออยู่ตอนนี้

“ขอบใจ” เมื่อหัสวีร์กลับออกมาเตียงและเข้าของก็ถูกจัดเก็บให้อย่างเรียบร้อย

“มะรีนนี่ใจเกิน” ธราเอ่ยแผ่วเบา

ณ บ้านของคุณแม่ทับทิม

หัสวีร์ที่มาถึงหน้าประตูรั้วบ้าน เขายืนลังเลอย่างไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะตอนนี้ก็ค่ำมากแล้ว เขามาอย่างกระตือรือร้นและครั้งนี้ก็เป็นครั้งแรกที่เขามาเพียงลำพังแต่นอกจากที่นี่แล้วเขาก็ไม่รู้จะไปที่ไหน

จริงๆ เขาไม่ต่างกับคนที่หนีร้อนมาพึ่งเย็น ที่เดียวที่เขาสงบและมีความสุขและได้รับความอบอุ่นคือที่ที่เดียว

“หัส” เสียงเอ่ยเรียกจากคนในบ้าน พร้อมกับร่างอันคันทาที่เร่งฝีเท้ามา “มาถึงนานแค่ไหนแล้ว ทำไมไม่เรียกป่า...รีบๆ เข้ามาเร็ว หิวแย่แล้วสิลูก” ทับทิมกุกักจอร์เปิดประตูให้หัสวีรีบเข้ามาในบ้าน

หัสวีร์ทำความเคารพทับทิมและเข้าไปในบ้าน “ผมขอโทษนะครับที่รบกวนคุณป้าในตอนดึก”

“ไม่เป็นไร...ไม่เป็นไร ธาราโทรมาบอกป้าแล้ว ยายน้องก็คอยชำเลื่องมอดตลอดแต่เหมือนว่าร่างกายจะสู้ทนความง่วงไม่ไหวผล็อยหลับไปที่หน้าประตูแต่ก็ ป้าผละพาน้องไปนอน หัสก็คงมาตอนนั้นแน่เลย” หัสวีร์เมื่อได้ยินดังนั้นหัวใจเขาก็พลันอบอุ่นอย่างประหลาด และเมื่อคิดถึงภาพลำธารไหลนอนนอนฟุบหลับที่หน้าประตูบ้านก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ “ไปเปลี่ยนชุดและออกมากินข้าว” หัสวีร์ขานรับแข็งขันอย่างเชื่อฟัง

ในตอนเช้าตรู่ หัสวีร์แม้จะนอนดึกมากเมื่อคืนแต่เขาก็ตื่นแต่เช้าและรีบจัดแจงตัวเองลงมาข้างล่าง “อ้าว! ทำไมตื่นแต่เช้า นอนไม่สบายหรือลูก”

“สบายมากครับ ผมหลับลึกเลยนะครับ คุณป้ากำลังจะไปเก็บดอกมะลิแล้วใช่ไหมครับ ไปครับเดี๋ยวผมไปช่วย อาภาศยามเช้าแบบนี้ดีต่อร่างกายครับ” ทับทิมยิ้มและทั้งสองก็ชวนกันออกไปเก็บดอกมะลิที่เดี๋ยวต้องเอาไปส่งให้ร้านดอกไม้ในตลาด

เมื่อสองแรงช่วยกันงานก็เสร็จเร็วมาก หัสวีร์ก็ร่วมเดินทางไปตามตลาดกับทับทิมด้วย เมื่อส่งดอกไม้แล้ว “หัส ไปซื้อจ๊ากปากโน้นและกลับบ้านไปเล่นนะจ๊ะ ของน้องเขาไม่ใช่กระเทียมเจียวนะจ๊ะ” ทับทิมเอ่ยพร้อมกับยื่นธนบัตรส่งให้หัสวีร์ ซึ่งเขาก็ก็นำเพราะเขาไม่ได้พกเงินออกมาด้วยนั่นเอง “และอยากกินอะไรก็ซื้อกลับไปกินได้เลย ป้าน่าจะกลับช้าหน่อยกินมือเข้ากันเล่นนะ”

“ครับ” หัสวีร์ขานรับและเดินไปตามทิศทางที่ทับทิมชี้ เขาเคยมาตลาดอยู่หลายครั้ง แต่ไม่เคยมาคนเดียวก็เท่านั้น และไม่นานนอกจากจ๊ากแล้วในมือเขายังมีขนมอีกหลายอย่างซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นของชอบของลำธารทั้งสิ้น

“พี่หัส” เสียงเล็กๆ ดังขึ้นขณะที่ร่างเล็กจ้อยกำลังก้าวลงตามขั้นบันได “หอมจ๊าก” ลำธารนั่งลงหัสวีร์ก็ยกจ๊ากของเธอมาวางตรงหน้า

และเดินกลับไปและเดินกลับออกมาอีกครั้งกับใจอีกซามที่วางข้างๆ
ลำธาร และเขาก็เดินกลับเข้าไปอีกครั้งออกมาอีกครั้งก็เป็นงานใหญ่ที่
ชนมไทยหลากหลายชนิดถูกจัดเรียงกันวางไว้กลางโต๊ะตรงหน้าลำธาร
ยังไม่จบเขาเดินไปที่ตู้เย็นหยิบนมกล่องออกมา 2 กล่อง และวางไว้ข้าง
เขาและเธอคนละกล่อง

“อะ! กินใจก่อน” หัสวีร์บิดมือลำธารทันทีที่เธอเอื้อมจะไปกิน
นมของชอบก่อนกินใจ ลำธารทำจมูกบี้ใส่เขาที่หนึ่งก่อนและลงมือ
กินใจตรงหน้าตามคำสั่ง หัสวีร์ได้แต่มองพร้อมรอยยิ้ม

“แม่ละคะ”

“ไปตลาด กลับช้าหน่อย” ลำธารพยักหน้ารับรู้ และเมื่อทั้งสอง
กินเสร็จจนอิ่ม ก็ชวนกันออกไปช่วยถอนหญ้ารอบบ้านตามปกติที่บ่ง
บอกว่าทำกันเป็นประจำจนเป็นเรื่องปกติ แต่เมื่อแดดเริ่มแรงมากขึ้นทั้ง
สองก็ชวนกันเข้าบ้าน ทั้งๆ ที่นี่เป็นครั้งแรกที่บ้านทั้งบ้านพวกเขาอยู่กัน
เพียงลำพัง แต่ทั้งสองก็ไม่ได้รู้สึกแปลกแยกใดๆ สำหรับลำธารแล้ว
หัสวีร์ไม่ใช่คนอื่น ส่วนหัสวีร์ที่คุ้นเคยกับที่นี่มา 2 ปี เขาก็ไม่รู้สึกกระดาก
อะไรเลย

ลำธารเดินไปเปิดทีวี หัสวีร์ก็เดินไปนั่งข้างๆ ทั้งสองนั่งดูทีวีด้วย
กันตามประสา จนทับทิมกลับมา หัสวีร์รีบลุกไปช่วยทับทิมเก็บของเข้า

บ้าน เพียงแค่เขาก้าวเข้ามาถึงที่นี้เรื่องราวความรัสนี้ที่ก่อตัวขึ้น
เมื่อวานนี้หายไปจนหมดสิ้น

ทางด้านธราที่ได้เห็นคุณแม่ของเพื่อนในที่สุด ดูภายนอกแล้ว
คุณแม่ไขก็ไม่มีอะไรแตกต่างกับแม่ๆ ที่รักลูกโดยทั่วไป ในตอนที่เขาถูก
ถามถึงหส์วีร์ แม้จะลำบากใจอยู่บ้างที่ต้องก่อกอกออกไป ทำให้เขาเห็น
ความผิดหวังในสายตาคุณแม่ไขที่เขาไม่ได้เจอกับลูกชายที่ไม่ได้เจอกัน
มานานถึงสองปีกว่า

และสิ่งที่เขาเห็นอีกอย่างคือคุณแม่ไขไม่ทำอะไรใดๆ เพื่อให้หส์วีร์
ต้องเดือดร้อน แต่พอเธอรู้ว่าเขาเป็นคู่หูเพื่อนที่สนิทที่สุดของหส์วีร์ เธอก็
จะมีคำถามมากมายเกี่ยวกับหส์วีร์ ซึ่งเรื่องพวกนี้เขาก็บอกไปตามตรง
โดยที่ไม่เอ่ยถามคุณแม่ไขว่าอยากรู้เรื่องของหส์วีร์ไปทำไมกัน และเขาก็
ไม่แสดงความฉลาดว่าเขารู้ว่าคุณแม่คือคุณแม่ของหส์วีร์

บทที่ 5 รับสืบทอดอุดมการณ์

เวลาช่างผ่านไปเร็วนักเมื่อเปรียบเทียบกับปี ตระกูลอัศวราชโยธิน และตระกูลทรัพย์โกศล ก็มีสมาชิกเป็นร้อยตำรวจตรีในที่สุด

ลำธารมองช่อดอกไม้สองช่อที่ตนตั้งใจและลงทำด้วยตัวเอง เธอฝึกฝนอย่างเอาจริงเอาจังนานกว่าสามเดือน ก็เพื่อสำหรับสองช่อนี้ในวันพรุ่งนี้ มันไม่ได้สวยเลิศเลอเทียบเท่าของมืออาชีพ แต่จากที่มองด้วยสายตาของเด็กหญิงที่เปลี่ยนมาเป็นเด็กสาวมากมาย มันก็ไม่ทำให้พี่ๆ ทั้งสองของเธอต้องอับอายยามที่ได้รับมัน

“ไปนอนได้แล้วพรุ่งนี้เราต้องตื่นแต่เช้านะ” เสียงของแม่ที่ทำให้ลำธารต้องเข้านอนได้แล้วเพราะพรุ่งนี้พวกเธอต้องไปร่วมยินดีในพิธีเข้ารับพระราชทานกระบี่ของธाराและหัสวีร์

ลำธารกวาดสายตามองภายในงานที่วันนี้ผู้คนมากมาย เหล่าญาติๆ ที่มาร่วมแสดงความยินดีล้วนแล้วแต่มีใบหน้ายิ้มแย้ม

แจ่มใสกับวันดี ๆ เธออดไม่ได้ที่จะหันไปยิ้มกับแม่ ลำธารอยู่ในชุดกระโปรงสีเขียวอ่อนเส้นผมยาวสลวยถูกมัดไว้ครึ่งศีรษะเผยใบหน้าที่เกลี้ยงเกลาน่ารักน่าเอ็นดูตามวัยสิบห้าปี ซึ่งเป็นช่วงที่ร่างกายมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก ความสดใสน่ารักของเธอไม่อาจเลือนหลาวาที่นายร้อยตำรวจและนักเรียนนายร้อยมากมายที่ได้เห็นต้องหันหลังกลับมองเธออย่างไม่วางตา แต่สายตาของสาวน้อยกลับมองไม่เห็นบรรยากาศเหล่านี้ เธอกวาดตามองหาคนที่เธอนัดไว้ยังสถานที่นัดหมายเท่านั้น

“พี่หัส พี่ธรา” หญิงสาวตื่นเต้นยินดีมือหนึ่งอดไม่ได้ที่จะชูขึ้นสูงเมื่อเห็นพวกเขา สองคนที่กำลังร่วมถ่ายรูปร่วมกับเพื่อนๆ หันมาตามเสียงเรียกและทั้งสองก็ขอตัวและรีบเดินมาหาด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม

หัสวีร์มองภาพเด็กสาวในชุดกระโปรงสีเขียวอ่อนอย่างตะลึงนานแล้วที่เขาไม่ได้เจอกับเธอจะว่าไปก็กลัวว่าแปดเดือนเลย ลำธารโตขึ้นมาก เธอสูงขึ้นด้วย ผมเธอก็ยาวมากขึ้นด้วยทุกอย่างของการเปลี่ยนแปลงในตัวหญิงสาวล้วนแล้วแต่เป็นในทางที่ดีขึ้น

“ยินดีด้วยนะคะ” ลำธารยื่นช่อดอกไม้ที่ตนถือมาส่งให้หัสวีร์และไปปรับอีกช่อที่แม่ช่วยถือส่งให้ธรา “ทำไมดอกไม้ของพวกพี่ถึงเยอะนักล่ะคะ” ทั้งหัสวีร์และธราไม่ได้ตอบ ต่างก็มองหน้ายิ้มกันเจื่อนๆ จะบอกว่าเหล่าสาว ๆ ให้มาได้เธอถึงแม้มันจะเป็นเรื่องจริงก็ตามที และนี่

ที่ว่าเยอะมันก็แค่สองช่อเท่านั้นที่พวกเขายังไม่มีโอกาสจัดการมันไปอย่างไม่น่าเกลียดเหมือนหลายๆ ช่อก่อนหน้านี้ที่มันถูกจัดการไปแล้วในห้องน้ำชาย

แต่ก่อนที่จะถ่ายรูปทั้งสองก็จัดการวางดอกไม้สองช่อนั้นไว้บนม้านั่งและเหลือเพียงคนละหนึ่งช่อในมือที่น้องสาวเป็นผู้มอบให้ “สวยดีนะ” หัสวีร์เอ่ยชมเพราะเขาก็ไม่รู้จะทำไมเขาถึงรู้ว่าช่อดอกไม้นี้ต้องเป็นฝีมือของลำธารอย่างไม่ต้องสงสัย จากวันที่ได้พวงมาลัยก่อนขั้มและช่อดอกไม้นี้ มันผ่านมาก็หกปีแล้ว และในคำขมนั้นของเขาหาใช่แค่ชมดอกไม้อย่างเดียวเท่านั้น

ภาพถ่ายพร้อมหน้าครอบครัวและภาพคู่ของทั้งสี่คนช่างมากมาย ถ่ายเท่าไรก็ไม่รู้ลึกว่าเหนื่อยว่าอยากหยุดอยากพอ จนกระทั่ง...

“ตาหัส” เสียงหนึ่งก็เอ่ยขึ้นท่ามกลางรอยยิ้มและความสุข ซึ่งในฉบับลั่นนั้นธาราที่ยืนอยู่ข้างกายเพื่อนรับรู้ถึงกระแสบางอย่างจากเพื่อน เขามีหรือจะไม่เข้าใจความคิดของเพื่อนที่กำลังวิตกอะไร การหนีไม่ใช่หนทางออกของชีวิต

[นายต้องพร้อมที่จะเผชิญหน้า นายในวันนี้ไม่ใช่ชายในวันที่เมื่อหกปีก่อน] เสียงของเพื่อนที่เคยบอกเขาไว้ก้องสะท้อนในหัวคำนึง จะมีใครเล่าที่จะเหมือนเขามั้ยที่ต่างก็ต้องการให้วันนี้มาถึงอย่างใจจดใจจ่อ

แต่ให้สวีร์อยากจะได้ให้มันซ้ำที่สุด นั่นเพียงเพราะเขากลัวว่าเวลาอิสระของตัวเองกำลังจะจบลง เขาอาจจะต้องกลับเข้าสู่กรงทองด้วยคำว่าลูกกตัญญู

สวีร์ไม่ค่อยห็นไปมอง ไม่ใช่แค่คุณแม่ คุณพ่อก็มาด้วยซึ่งดูจากสีหน้าคุณพ่อแล้วคงจำใจมาเสียมากกว่า แต่ดีที่พวกเขาเป็นผู้มีหน้ามีตาในสังคมคุณพ่ออาจจะไม่สนใจหรือรู้สึกภาคภูมิใจอะไรนักแต่ก็มาเพื่อไม่เป็นขี้ปากต่อไป ส่วนคุณแม่มาก็แค่อยากได้เห็นหน้าเขาลสักครั้งในรอบหกปีก็เท่านั้นกระมัง

“ลูกแม่โตจนแม่แทบจะจำไม่ได้เลย” คุณแม่ไขเข้าไปโอบจับลูกชาย ที่ตอนนี้ทุกอย่างเปลี่ยนไปมากอย่างไม่อยากเชื่อ ลูกชายเธอหล่อเหลาเอการจริง ๆ หาญรื้ของตัวเองก็อดไม่ได้ที่จะมองสำรวจลูกชายที่ไม่เห็นตัวเป็นเป็นๆ มาตลอดหกปี เขาเองก็คิดไม่ถึงว่าสวีร์จะทำสำเร็จได้ เขาปรามาสลูกคนนี้มาโดยตลอดเขาตั้งหน้าตั้งตารอให้ลูกชายชมชานกลับบ้าน แต่วันแล้ววันเล่ามันก็ไม่เกิดขึ้นสักทีจนมีวันนี้จนได้ และสายตาก็พลันไปมองสามแม่ลูกที่เขารู้ดีว่าใครเป็นใคร ด้วยวิธีใช้นักสืบหาใช่เข้าไปทำความรู้จักมักจี่

แต่หาญรื้หาว่าไม่ว่าผลการสืบของเขาที่เขาเอาไปฟาดใส่หน้าภรรยาที่ถูกต้องตามกฎหมายนั้น ซึ่งเขาขันทีที่ทราบเรื่องถึงสาเหตุที่ลูกชายไม่ยอมกลับบ้านมาหาเธอ และผู้หญิงนิสัยอย่างเขาไม่มีหรือว่าจะ

ไม่ก่อเรื่องวุ่นวาย แต่เรื่องนี้คนที่รับและรู้กลับมีเพียงทับทิมกับธราเท่านั้น ในตอนนั้นสองแม่ลูกแอบคุยกันเรื่องที่คุณแซ่ไข่ก่อกวนพวกเขาตลอดสี่ปีที่ผ่านมา แม้ม่าไม่บ่อยแต่ก็ไม่ละพยายามที่จะม่าย้าเตือนไม่ให้พวกเขาลืมนกาคำเนิดของตัวเอง ที่พยายามจะดีตัวเสมอลูกชายอันประเสริฐของเธอ

“แม่ไม่เป็นไรนะครับ”

“ไม่เลย เขาก็แค่มาใช้คำพูดที่ไม่น่าฟังเท่านั้น ไม่ได้ลงไม้ลงมืออะไร ในเมื่อเราไม่ได้เป็นอย่างที่เขาพูดก็อย่าไปถือสาเลย ลูกก็ด้วยนะ และอย่าให้เรื่องนี้รู้ถึงห้สนะลูก เด็กคนนี้น่าสงสารเหลือเกิน” ธราขานรับอย่างแข็งขันโดยที่ห้สวีร์ไม่รู้หรือระแคะระคายเรื่องนี้เลยสักนิดตลอดเวลาสี่ปีที่ผ่านมา

อืม ธรามาร่วมกับไค้กกระป๋องเย็นเฉียบ ห้สวีร์รับมาแต่ก็แค่เอามาถือไว้ “กินสักหน่อยสิ” ธราย้าเตือน

“นายก็รู้ว่าฉันไม่ชอบกินหวาน”

ธรายิ้มก่อนจะเอ่ยต่อว่า... “เพราะงี้ไง นายถึงปรับอารมณ์ที่ดีกลับมาไม่ได้สักที” ห้สวีร์หันไปมองหน้าเพื่อนไร่ซึ่งรอยยิ้ม “ไค้กเนี่ย เป็นของโปรดอีกอย่างของลำธาร แต่แม่อนุญาตให้ลำธารดื่มมันได้แค่

อาทิตย์ละหนึ่งกระป๋องเท่านั้น ฉันเคยถามแม่ว่าทำไมยังอนุญาตให้น้องกิน แม่ตอบฉันว่าแม่เคารพในการตัดสินใจของลูกๆ เสมอ แต่ลูกๆ ก็ต้องเคารพในการตัดสินใจของแม่เช่นกัน...นายนะนั่งอยู่ตรงนี้มีมาสองชั่วโมงแล้ว นั่งตั้งแต่ฟ้ายังไม่มืดจนตอนนี้ฟ้ามืดแล้วนะ แม่บอกว่าควรเข้าบ้านได้แล้ว”

หัสวีรถึงกับอึ้ง และจากที่ยิ้มก็กลายเป็นหัวเราะ “คุณป้านอนแล้วเหวอ”

“ลืมไปแล้วเหวอว่าพรุ่งนี้จะต้องเดินทางแต่เช้า...ทะเล” นานแค่วันเดียวที่เราไม่ได้ไปเที่ยว สลัดความไม่สบายใจทิ้งไป เขาตัดสินใจแล้วว่าจะเดินทางต่อไป

ทางด้านบ้านอัครวัชรโยธินกลับหาความสงบไม่เจอเลย “เป็นใจลูกชายสุดที่รักของคุณ ทำตัวเหมือนหมาวิ่งตามเจ้าของไม่มีผิด”

“ไฉ่สารเลว คุณเป็นพ่อประสาอะไรถึงด่าลูกแบบนี้” คุณแฉไขแม่ผู้รักลูกชายออกตัวปกป้อง แม้จะเสียใจอยู่บ้างกับการกระทำของลูกชายในวันนี้แต่เธอก็ไม่มีทางยอมให้ลูกชายเสียเปรียบใดๆ

“มันทั้งเราที่เป็นพ่อแม่แท้ๆ ตามบ้านโน้นไปแทบจะทันที ไม่ด่ามันแล้วจะยกย่องเชิดชูมันหรืออย่างไร มันซาบซึ้งกับการไปวันนี้ของเราบ้างมั๊ย คุณโง่หรือตาบอดหรือโง่ถึงไม่เห็นสีหน้าและแววตาของมัน”

“คุณเอาแต่ว่าๆ ด่าๆ ลูก นอกจากด่าว่าแล้วคุณเคยทำหน้าที่พ่อบ้างมั๊ย”

“หน้าที่พ่อ ผมไม่ทำอย่างนั้นหรอก ผมต้องทำงานงๆ ส่วนแบ่งของมันทุกบาททุกสตางค์มีบ้างมั๊ยที่จะตกหล่น ตกลงมันเป็นลูกหรือเป็นเจ้ากรรมนายของผมนั่นแน่”

กรืดดดดด คุณแซ่ไขไกรธจนกรีดร้องเสียงดังลั่น ตวาดได้หาญรชให้ไปให้พ้นๆ

ณ สำนักงาน ป.ป.ส. ภาค 2

ข้าราชการน้องใหม่สองคนเข้ารายงานตัวตามหมายเรียก “นายสองคนนี่ตัวจริงหล่อกว่าในรูปเสียอีก” เสียงของรุ่นพี่ในกองเอ่ยขึ้น เมื่อมีคนเสนอก็ย่อมมีคนสนองเห็นด้วย

“เรากำลังต้องการคนสอดแนมพอดีเลย ส่งสองคนนี้ไปเลยดีมั๊ย”
“สองคนนี้ไม่มีประสบการณ์มันไม่เสี่ยงไปหน่อยหรอก”

“มันก็จริง แต่ตอนนี้พวกค้ายาจุกไว้มาก ถ้าหนึ่งในพวกเรา
กลัวแต่ว่าพวกมันจะไหวตัวเสียก่อน...” การปรึกษากันในทีมเอื่อยกันไป
เอื่อยกันมา หัสวีร์และธราทที่ยืนอยู่กลางห้องหันมองกันเองสลับกับมอง
เหล่ารุ่นพี่ที่ถกหาข้อสรุปกันไม่หยุด

“ท่านผู้การต้องไม่อนุญาติแน่ มันเสี่ยงมากเกินไปนะ”

“แต่ไม่ใช่พวกเราจะส่งเจ้าหน้าที่ใหม่ไปวันนี้นี่พุงนี้เสียหน่อย
อย่างน้อยๆ มีเวลาหนึ่งเดือนให้ฝึก อย่าลืมว่าสองคนนี้อันดับหนึ่งและ
สองของรุ่นเลยนะ”

ปัง! คนหนึ่งในจำนวนหลายๆ คน เป็นฝ่ายทูปโตะและเอ่ยขึ้นว่า
“ทำรายงานวางแผนไปส่วนสายสอดแนมจะสรุปอีกครั้งในหนึ่งเดือนข้าง
หน้า” และสองคนที่มารายงานตัวก็กลับมาสนใจอีกครั้ง

“พวกนายสองคนเป็นเพื่อนคู่หูกันมาตั้งแต่เป็นนักเรียนเตรียม
เพราะฉะนั้นปีที่ผ่านนายสองคนย่อมรู้จักซึ่งกันและกันเป็นอย่างดีใช่ไหม”
หัสวีร์และธราทพยักหน้ารับ “บางสถานการณ์ต้องเข้าใจกันเพียงแค่มอง
ตาเพียงแว็บเดียว...เฮ้ย! ฉันหมายถึงการส่งสัญญาณจากการกระพริบ
ตาไว้ย” หัสวีร์และธราทถึงกับถอนหายใจ

ผลอแป็บเดียวก็ผ่านไปอีกสองปี ชน! ในวันวานที่สองคนเริ่ม
ตันที่เฉลิมฉลองกันด้วยนมกล่อ่ง แปรเปลี่ยนเป็นน้ำเปล่า แต่วันนี้เป็น
เครื่องดื่มสำหรับผู้ใหญ่ “สองปีแล้วที่ไม่ได้กลับบ้าน” ธราทเอ่ยขึ้น

สายตามองไปข้างหน้ายังท้องน้ำทะเลอันมืดมิด “นายจำวันที่พวกเรามาเที่ยวทะเลกันครั้งแรกได้มั๊ย”

“ได้สิ! ไม่มีวันลืม”

“คิดถึงแม่และลำธารนะ” อิม แต่บรรยากาศโสมซึกต้องหยุดชะงักเมื่อจู่ๆ ในสถานที่ที่ไม่น่าจะมีใครมาเยือนแล้วในยามนี้ ตอนนี้นั้นดีมากแล้วและชายหาดที่สองคนนั่งกันอยู่ก็ค่อนข้างเปลี่ยว วันนี้ทั้งสองได้พักก็แค่ต้องการมูมสงบๆ และนั่งตมกันเพียงแค่นั้น

ควับ! ทั้งสองรีบลุกขึ้นและหันหลังชนกันทุกอากัปกริยาเป็นไปอย่างอัตโนมัติของคนที่เป็นคู่หูที่ระวังหลังให้กัน ฟีบ! ฟีบ!

“นายได้ยินมั๊ย”

“เสียงปืนผ่านกระบอกเก็บเสียง...มาจากฝั่งโน้น” แต่ไม่ทันที่ทั้งสองจะได้หลบ พวกเขาก็เห็นต้นเหตุว่ามีการไล่ล่าชายวัยรุ่นสองคนกับชายอีกกลุ่มหนึ่ง “ทะเลาะกันขนาดไหนเนี่ยถึงกับต้องไล่ยิงกันแบบนี้”

“ปืนมีที่เก็บเสียงซะด้วย...นายว่าในกลุ่มนั้นจะมีเป้าหมายของพวกเรามั๊ย”

“ทูนหนาขนาดนี้...มีอยู่แล้ว” ธาราเอ่ยออกมาอย่างมั่นใจ

“ช่วยคนก่อน” เมื่อตกลงกันแล้ว ธาราและหัสวีร์ก็วิ่งย้อนไปหาเหตุุ่นวาย หาดทรายเป็นที่โล่งแต่ก็ดีที่ตรงนั้นค่อนข้างมืดแคว้งให้เร็ว

และห่างออกมาสักหน่อยก็ยากที่จะโฟกัสเล็งเป้าสำหรับมือสมัครเล่นที่ไม่ได้ถูกฝึกมา

“ทางนี้” หัสวีร์คิดว่าหนึ่งในผู้ที่ถูกไล่ล่าได้ แน่นอนว่าเมื่อมีมืออาชีพเข้ามาอะไรๆ ก็ย่อมเป็นไปได้ หัสวีร์พาหนึ่งในนั้นหลบหลีกกลุ่มคนที่ไล่ล่า เขาเฝ้าสังเกตการณ์นับจำนวนคนในกลุ่ม “อยู่ตรงนี้นะ” เขาระชิบบอกชายวัยรุ่นและขยับวิ่งไล่หลังคนกลุ่มนั้นที่ไล่ตามธาราและเด็กชายวัยรุ่นอีกคนไป

ในที่สุดก็เกิดการปะทะสีต่อหนึ่ง ผู้ถูกไล่ล่านิ่งทุดเข้ามือกุมศีรษะตัวสั่นด้วยความหวาดกลัวและบาดเจ็บ

ปึก! ความรวดเร็วของประกายไฟและเสียงกระสุนแหวกอากาศตรงหน้าทำให้ร่างทั้งร่างของหัสวีร์ถึงกับหยุดชะงัก และในฉับพลันนั้น แม้แต่เสียงลมทะเลเขาก็ไม่ได้ยินอีกแล้ว เมื่อเห็นจุดสิ้นสุดเส้นทางของหัวกระสุนคือร่างของคนที่อยู่เคียงข้างเขามาตลอดแปดปี คนที่เป็นเพื่อนเป็นพี่ชายเป็นคนในครอบครัว ถ้าใครซึ่งคนนี้เขาไม่รู้เลยว่าเขาในวันนี้จะเป็นอย่างไร

ไม่!!!! เสียงตะโกนดังฟ้าคำรามที่กำลังพิโรธหนัก ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงพวกเขายังนั่งดื่มเบียร์มองท้องฟ้ามองดาว แต่ตอนนี้ไม่กี่วินาทีนี้เสียงฟ้าก็คำรามลั่นพร้อมกับลมกรรโชกอากาศเปลี่ยนแปลงฉับพลันอย่างรวดเร็ว ซ่าซ่าซ่า

ในตอนแรกก็แค่ขมขื่นไม่คิดจะเอาชีวิตใคร แต่เจ้าของปืนไม่ใช่มืออาชีพก็แค่สับไกยิงปืนเป็นเท่านั้น ความแม่นยำหายไป เมื่อเห็นวาระสุนที่ตัวเองยิงออกไปอย่างไม่ตั้งใจได้ปะทะร่างชายลึกลับที่เก่งกล้าในศิลปะการต่อสู้ตรงหน้าออกอย่างจัง ทำเอาชายคนนั้นตกใจจนตาเบิกโพลงรวมถึงพวกอีกสามคนที่ตกใจไม่แพ้กัน ตามสัญญาติญาณคนพวกนั้นกลับหันหลังวิ่งหนีไปทันทีที่เมื่อพอตั้งสติได้

ฟื้! ปืนถูกโยนทิ้งไปอย่างกับว่าตอนนี้มันเป็นของร้อนที่ลวกมือไม่อาจถือมันไว้ได้อีกแล้ว หัสวีร์ไม่สนใจพวกที่หลบหนี เขาวิ่งไปหาเพื่อนที่ล้มลงกับพื้นร่างกายอาบไปด้วยเลือด

ทันทีที่ธรราเห็นว่าใครเข้ามาประคองเขาไว้ เขาก็ระอึกเลือดคำใหญ่ออกมาที่หนึ่งก่อน พยายามที่จะหายใจเฮือกสุดท้าย “...อย่าลืม!...ว่า...ลำธาร...น้อง...เป็นน้อง...สะ...สาว...ของ...เราสอง...คน” กระสุนฝังในตำแหน่งหัวใจ

ไม่มีคำสั่งเสียใดเพราะพวกเขาได้เขียนคำสั่งเสียไว้แล้วเมื่อสองปีก่อน และทุกครั้งที่จะออกปฏิบัติการพวกเขาก็จะมีคำสั่งเสียไว้ แม้จะรับมันคืนกลับไปทุกครั้งหลังจากปฏิบัติหน้าที่สำเร็จแล้ว และเมื่อมีการปฏิบัติการใหม่พวกเขาก็จะเขียนมันใหม่ทุกครั้ง สองปีเท่านั้นมันมีอยู่แค่สามฉบับเท่านั้น แต่มีคำพูดหนึ่งที่เพื่อนคนนี้ฝากไว้กับเพื่อนเสมอ “ไหนๆ นายก็เลือกเส้นทางนี้แล้ว ถ้าฉันพลีชีพแลกก่อนนาย ฉัน

จะส่งมอบอุดมการณ์ของฉันให้กับนาย...หัสวีร์” หัสวีร์เข้าใจในคำนั้น
ของเพื่อน เขาไม่ได้มีอุดมการณ์ใดๆ แค่อยากหนีเท่านั้น และคำพูดของ
ธรรapakเขาไม่เคยคิดว่ามันเป็นกลางบอกเหตุใดๆ สำหรับหัสวีร์แล้วมัน
คือคำที่เป็นหลักยึดให้กับเขา หลักที่คนที่เป็นทั้งเพื่อน พี่ชายมอบให้เพื่อ
ให้เขามีกำลังใจและมีเป้าหมายในชีวิต

แต่คำสั่งเสียสุดท้ายนี้หมายความว่าอย่างไรกัน!

“ธรรapak!!!” เสียงตะโกนก้องที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดเมื่อ
คนในอ้อมแขนสงบนิ่งไม่เจ็บไม่รู้สึกอีกต่อไปแล้ว ฮือฮือฮือ ท่ามกลาง
สายฝนห่าใหญ่และเสียงร่ำไห้ของลูกผู้ชาย...

บทที่ 6 ไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว

“แม่” ทับทิมพลันได้สติกลับสู่ปัจจุบัน “นี่เสื้อผ้าพี่ไม่ใช่หรอคะ”

“ใช่ เดี่ยวแม่รัดตัวนี้เสร็จแล้วจะรีบไปทำกับข้าว” ลำธารมองกองเสื้อผ้าที่ถูกรีดและพับไว้อย่างเรียบร้อย ‘คิดถึงพี่ที่สุดเลยอะ’

“ไม่ต้องทำหรอคะแม่ ทำไปพี่หัสเขาก็ไม่กินเดี๋ยวหนูไปซื้อข้าวต้มหน้าปากซอยมาดีกว่าอะ” ลำธารพูดจบก็เดินจากมา เมื่อกำลังจะเดินผ่านประตูก็เห็นหัสวีร์นั่งนิ่งเป็นลูกปั้นจนเกือบจะชินชาแล้ว แม้เวลาจะผ่านไปไม่น้อยแล้ว แต่ก็ไม่มากพอที่จะทำให้พี่หัสกลับมาเหมือนเดิมและแม่รวมถึงเธอด้วย แต่ ณ เวลานี้เธอต้องมีสติและเข้มแข็งเพื่อแม่และพี่หัสสักกระยะหนึ่ง

ทับทิมที่ตามหลังลำธารออกมาเมื่อมองตามสายตาของลำธารก็ต้องเห็นในสิ่งที่ลำธารเห็น

“น้องกำลังออกไปซื้อข้าวต้ม เดี่ยวถ้าน้องกลับมาแล้ว หัสกินซักหน่อยส่งสารน้องนะ ตอนนี้อเราสองคนทำให้น้องลำบากอยู่นะ” หัสวีร์หันไปมองคุณแม่ทับทิมด้วยดวงตาแดงก่ำ และคำพูดมากมายของคุณแม่ทับทิมต่อมา...ก็ทำให้ร่างกำยำสั่นพร้อมหยาดน้ำตาที่พร่างพูลไหลออกมา

“ขอบคุณครับแม่”

“นั่นอะไร” ทับทิมถามลำธารที่เข้าบ้านพร้อมซองเอกสาร

“จดหมายของพี่หั่นนะคะ”

“วางไว้ตรงนั้น และกินข้าวเช้าซะไม่ต้องรอพี่เขา เดี่ยวจะไปสอบ
ไม่ทัน” ลำธารทำตามคำของแม่ เมื่อเธอออกจากบ้านไปหัสวีร์ก็เดินลง
บันไดมา

“ลำธารไปแล้วหรือครับ”

“วันนี้สอบวันแรก” หัสวีร์นั่งที่เก้าอี้ประจำของตน ทับทิมก็ยก
ข้าวต้มออกมาให้ “จดหมายของหั่นนะลูก” หัสวีร์จึงเพิ่งสังเกตเห็น เมื่อ
ทับทิมเคลียร์ห้องครัวเรียบร้อยแล้วเธอก็มานั่งที่ของเธอ หัสวีร์กำลังอ่าน
เอกสารที่ส่งมา

“มีอะไรหรือจ๊ะ”

“ผมได้ย้ายไปประจำที่ภาคหนึ่งครับ”

“ภาคหนึ่ง ก็ที่กรุงเทพฯ ะสิจ๊ะ” หัสวีร์พยักหน้า

“ผมต้องไปรายงานตัวในอีกสองอาทิตย์...แม่ครับ...ถ้าหากำลังจะเข้ามาหาลัยให้ผมดูแลเธอต่อเองเถอะนะครับ” ทับทิมเบิกตากว้าง “ผมเป็นพี่ชายของถ้าหากครับ”

“เก็บของเสร็จแล้วหรือจ๊ะ”

“แม่ พี่หัดจะมารับหนูจริงๆ หรือเปล่า นี่พี่เขาเลื่อนมาสองครั้งแล้วนะคะ” ทับทิมยิ้มมองบุตรสาวอย่างเอ็นดู

“อีกตั้งอาทิตย์กว่าๆ เลยนะที่มหาลัยจะเปิด ช่วงนี้งานพี่เขายุ่งเราก็คงไม่ใช่หรือ แล้วแค่พี่เขาผินัดเรื่องจะมารับครั้งสองครั้งเพราะต้องทำงาน...หืม?”

“รู้แล้วรู้แล้วคะ เฮ้ยยยย รู้สึกว่าตัวเองเป็นหมาห้วนเน่า”

“เจ้าลูกคนนี่”

“งานพี่เขายุ่งมากจริงๆ สินะคะ”

“ลูกจำไม่ได้หรือตอนที่พวกพี่ๆ เขาเริ่มต้นทำงานเกือบสองปี เลยนะที่พวกพี่ๆ เขาไม่ได้กลับมาเลย งานของพี่เขาเป็นแบบไหนลูกเข้าใจมั๊ยจ๊ะ” คำย้ำเตือนของแม่เป็นการเตือนสติหญิงสาว

ณ กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติดภาค 1

“เลิกงานแล้วไปหาอะไรดื่มกันเถอะ”

“ดีครับพี่ เครียดมาหลายวันกับไอ้พวกเด็กนี้ ไปคลายเครียดสักหน่อยก็ดีครับ...ไปกันหึส”

หาววอว...หัสวีร์หาวออกมาก่อน “ไม่ละครับพี่ ฟรุ้งนี่ผมจะกลับบ้าน คีนี่จะกลับไปนอนเอาแรงครับ”

เอ่อ “พูดถึงกลับบ้าน พวกเรากลับบ้านครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่กันเนี่ย” หาใช่เป็นคำถามแค่เป็นคำเปรย

“ว่าไปหึส นายดูไม่เหมือนเป็นคนนครปฐมเลยนะ”

“คนนครปฐมกับคนกรุงเทพมันต่างกันยังไงหรือครับ”

เฮ้ยยย “หน้าหน้าอย่างนายนะ ไปเป็นท่านประธานใหญ่ในตึกสูงๆ ได้สบายเลย”

เฮ้ย! “พี่ครับ ตำแหน่งประธานนะ เขาไม่ใช่แค่หน้าหน้าหรอกนะครับ”

หัสวีร์ยิ้มอ่อน “ไหนๆ วันนี้พวกพี่ก็อยู่กับพร้อมหน้า ผมขออนุญาตประกาศตรงนี้เลยนะครับว่านับจากฟรุ้งนี้เป็นต้นไปพวกพี่ห้ามไปคอนโดผมโดยเด็ดขาด”

เฮ้ย! เสียงไววายดังขึ้นมาทันที “นี่! แม่นายมาอยู่ที่นี้สองเดือนแล้ว แต่ในทีมพวกเรานายก็ยังเป็นน้องเล็กกลัมาออกคำสั่งกับรุ่น

พี่...แต่เอ๊ะ! เดี่ยวนะ หรือว่าจะมีเมียเป็นตั่วเป็นตนแล้วอย่างนั้น
เหรออ...แล้วเป็นคนไหนกันผมสั้น ผมยาว ไซ้คนนั้นเมื่อวันก่อนหรือเปล่า
สวดยหายาดฟ้ามาดินเลยแต่ฉันรู้สึกลัวว่าจะแก่กว่านายนะ”

“พวกพี่เลิกโวยวายและเดามัวได้แล้ว...น้องสาวครับ อีกอาทิตย์
เดี๋ยวมหาลัยก็เปิดเทอมแล้ว น้องสาวจะมาอยู่ด้วยครับ”

“น้องสาว! ในประวัติของแกไม่เห็นมีระบุเลยว่าแกมีน้องสาว”

“ใช่! เท่าที่จำได้แกเป็นลูกคนเดียวของพ่อกับแม่ไม่ใช่เหรออ”
ห้สวีวีปิดคอมพิวเตอร์หยิบโทรศัพท์และคว่ำแจ๊คเก็ต

“ผมกลับไปนอนแล้วนะครับ แล้วเจอกันวันอังคาร...ออ รบกวน
อย่าลืมคำขอของผมด้วยนะครับพี่ๆ ทุกคน แล้วเจอกันครับ”

“อะไรของมันวะเนี่ย”

“ตกลงมีใครรู้มัยว่ามันมีน้องสาว...น่าสงสัย” เมื่อได้รับคำตอบ
เป็นการสายหน้า “สาวๆ ของมันคงจะรู้บ้างมั้ง”

“มันก็ไม่แน่เหรออเพราะขนาดพวกเรามันยังไม่อ้าปากบอกอะไร
เลย ให้อ้เจ้าเด็กคนนี้ ดูลักษณะมันแล้วมีความเป็นพี่ชายตรงไหนเนี่ย”

“แม่ได้ยินเสียงรถมัยคะ”

“นั่นสิ รถใครมาจอดหน้าบ้าน”

“เดี๋ยวหนูไปดูเองค่ะ...แม่ค่ะ!” ลำธารวิ่งกลับเข้ามาในบ้าน พร้อมเสียงสดีไล “พี่หัสมาค่ะ” เสียงใส่ก้องกังวาลดังระฆังแก้ว ใครก็ตามที่ได้ยินต้องรู้ได้ทันทีว่าเจ้าของเสียง ณ ขณะนี้ต้องมีความปิติยินดีมากๆ

“สวัสดีครับแม่” หัสวีร์ก้าวเข้ามาในบ้านทำความเคารพทักทาย และหันไปทางทักทายสาวน้อย “เป็นไงบ้างลำธาร”

ลำธารยิ้มมองเขาด้วยแววตากระจ่าง หัวใจเธอเต้นแรงเกินไปแล้ว ไม่เจอพี่เขาแค่สองเดือนเท่านั้นเองไม่ใช่หรอ ก่อนนี้เธอแค่ไม่เข้าใจการเปลี่ยนแปลงบางอย่างในใจเธอว่ามันคืออะไร แต่พอวันนี้ได้เห็นหน้าเขาเธอก็เข้าใจในที่สุด “ชอบเขาจริงๆ สินะ” ลำธารคิดในใจ

“พี่ผิคนิด” เอยในสิ่งที่ไม่ตรงกับใจ

“คงไม่อนพี่จนรื้อของออกจากกระเป๋ารอกนะ”

“ก็อยากทำแบบนั้นเหมือนกัน แต่เบื่อกับที่ต้องจัดมันใหม่เหมือนกัน” พุดจบก็เดินขึ้นบันไดเข้าห้องนอนไปทันที

“น้องงอนแล้วใช่ไหมครับเนี่ย”

“ไม่มีอะไรหรอกจะ ขึ้นไปชนกระเป๋าท่านนั่นแหละ กินมือเข้าหรือยัง”

“ยังเลยครับ ผมตั้งใจหัวทิ่มมากินที่นั่นครับ”

“ถ้าฉันก็เร็วเข้า สายแล้วคงหิวมากแล้ว ไปนั่งเลยจะ เดี่ยวแม่ยกไปให้ เมื่อเช้าแม่ทำข้าวต้มกึ่งๆไว้แต่น้องดันไม่ยอมกิน บ่นว่าตัวเองเริ่มอ้วน เด็กสมัยนี้จะผอมอะไรกันนักกันหนา แล้วจะเอาเรี่ยวแรงที่ไหนไปเรียนหนังสือกัน” ทับทิมตักข้าวต้มที่อุ่นร้อนพร้อมกินมาให้หัสวีร์จนหมด

“แล้วน้องกินอะไรไปละครับตอนเช้า”

“นมกับแอปเปิ้ล ตอนนี้นะแม้แต่ขนมหวานก็ไม่ยอมจะกิน สั่งห้ามแม่ซื้อเข้าบ้านเด็ดขาดอีกด้วย” หัสวีร์ยิ้มอย่างขบขัน “แม่ละอดเป็นห่วงไม่ได้ ถ้าฟันสลายตาแม่ไม่รู้จะอดข้าวอดปลาจนล้มป่วยหรือเปล่า”

“แม่ไม่ต้องเป็นกังวลหรอกครับ ถ้าารู้ชอบเขตของตัวเองดี แล้วผมจะคอยเตือนเองครับ” ทับทิมพยักหน้า “ฉันผมรีบกินดีกว่าจะได้ไปช่วยน้องยกกระเป๋ာ”

“ไม่ต้องหรอกจะ หัสค่อยๆ กินไป ข้าวของของน้องไม่เยอะหรอก ก่อนนี้น้องเขาไม่ค่อยซื้อเสื้อผ้า ของเก่าๆ แม่ก็ไม่ให้ขนไป บอกให้ไปหาซื้อเอาใหม่ที่โน้น เด็กคนนี้นะ...” ทับทิมเงยบลงครู่หนึ่งชำเลื่องไปที่ชั้นสองเมื่อเห็นว่าลูกสาวยังไม่ลงมา “...ตั้งแต่ที่ธाराจากไป ถ้าธารก็ประหยัดกว่าเดิมมากขึ้นไปอีก ลดค่าขนมไปโรงเรียนของตัวเองครึ่งหนึ่ง...บอกแต่จะให้แม่เก็บไว้ สัญญาว่าจะตั้งใจเรียนให้จบ คงคิดว่าตัวเองเป็นภาระของแม่เลยพยายามจะเข้มแข็งและคิดว่าถึงเวลาแล้วที่ตัวเองต้องเป็นหัวหน้าครอบครัว...เฮ้ยยย”

หัสวีร์นั่งฟังและเมื่อย้อนกลับไปยังช่วงเวลาแห่งความยากลำบากมากที่สุดสำหรับลำธารคงเป็นช่วงที่สูญเสียธรรมา เพราะตอนที่เธอสูญเสียบิดาตอนนั้นเธอยังเด็กมากยังไม่เข้าใจโลกมากนักและตอนนั้นเธอก็ยังมีพี่ชายที่ยืนหยัดเพื่อครอบครัว เป็นหลักหรือที่เรียกอีกอย่างว่าฮีโร่ แต่เมื่อหลักยึดเหนี่ยวได้จากไป เธอต้องลำบากไม่น้อยแต่ตอนนั้นกลับเป็นเธอที่คอยดูแลเขาและแม่ทับทิม เติบโตขึ้นเพียงชั่วข้ามคืนสินะ

“แม่ไม่ต้องกังวลนะครับ ลำธารจะไม่สูญเสียช่วงเวลาของวัยของเธอแน่นอนครับ” ทับทิมพยักหน้ารับอย่างวางใจ สำหรับเธอแล้วหัสวีร์เสมือนลูกชายคนหนึ่งของเธอไปแล้วจริงๆ

“กินเถอะจ๊ะ” ทับทิมลุกไปรินน้ำมาวางไว้ให้ และเดินเข้าห้องครัวเพื่อเก็บล้างให้เรียบร้อยเพราะเธอจะไปส่งลำธารที่กรุงเทพฯ จะไม่อยู่บ้านสักสองวัน ซึ่งหัสวีร์ยืนยันว่าเธอต้องไปด้วยถือว่าไปเที่ยวกรุงเทพฯ ซึ่งเขาจะพาไปดูมหาลัยที่ลำธารเรียนและโดยใช้เวลาวันหยุดอันน้อยนิดของเขาพาเธอไปสถานที่ต่างๆ ในกรุงเทพฯ เช่นวัดพระแก้ว เป็นต้น

ระหว่างที่หัสวีร์ทำตามคำของทับทิมนั่งกินข้าวต้มกึ่งต่อไป ลำธารก็ค่อยๆ เดินลงบันไดมาพร้อมกับกระเป๋ามือซ้ายขวาและที่สะพายหลัง หัสวีร์แค่เงยหน้ามองทีหนึ่งและก้มหน้ากินต่อ ลำธารชำเลื่องมอเขาเช่นกันแต่เป็นจังหวะที่เขาก้มหน้าไปแล้ว คิ้วเรียวขมวด

เข้าหากันอย่างช่วยไม่ได้ ในใจลึกๆ รู้สึกไม่พอใจอย่างบอกไม่ถูกที่เขาไม่มาช่วยเธอถือกระเป๋า

เมื่อหัสวีร์กินอิ่มแล้ว กระเป๋าก็ถูกขนขึ้นรถเรียบร้อยแล้ว “รถของพี่เหวอะ” ลำธารถาม หัสวีร์พยักหน้าทีหนึ่งเป็นคำตอบ รอทบิรมิที่สำรวจกลอนหน้าต่างประตูบ้านครั้งสุดท้ายอีกครั้ง และทั้งสามก็ออกเดินทาง ลำธารแม้จะอยู่แคว้นครปฐมแต่ก็เป็นครั้งที่สองที่เธอมากรุงเทพฯ ครั้งแรกก็ตอนที่เธอมาแอบตัวเข้าเรียนซึ่งตอนนั้นแม่มาเป็นเพื่อน โดยหัสวีร์จัดการว่าจ้างรถให้มารับไปส่งและคอยอำนวยความสะดวกให้กับทั้งสองอย่างไม่ให้ลำบากแม้ตัวเขาไม่ได้มาเพราะติดงานแต่เขาก็ไม่เคยละเลยหน้าที่ที่เขาสัญญากับธाराไว้แล้วว่าต่อจากนี้เขา จะทำหน้าที่ลูกชายต่อทบิรมิแทนธारा เป็นพี่ชายต่อลำธาร

ระยะทางจากนครปฐมไปกรุงเทพฯ ไม่ไกลมากนักแต่ด้วยสภาพจราจรทำให้ทั้งสามใช้เวลาเกือบสามชั่วโมงกว่าจะมาถึงคอนโดแถวๆ สุขุมวิท ลำธารมองสิ่งแวดล้อมโดยรอบด้วยความตื่นเต้น และเมื่อมาถึงห้องพักเธอก็ต้องเบิกตากว้างด้วยความสวยงามและความทันสมัย หัสวีร์ผลัดประตูห้องนอนของลำธารที่ถูกตกแต่งไว้อย่างเอาใจใส่

“สวยจังเลยคะ” ทบิรมิยิ้มอย่างพึงพอใจ ตั้งแต่เลิกงานโตลำธารไม่เคยมีห้องนอนส่วนตัวนี่เป็นห้องนอนส่วนตัวแรกของเธoley หญิงสาวยอมตื่นเต้นเป็นธรรมดาตามวัย

“อย่ามัวแต่ดีใจ ไปจัดของให้เรียบร้อย” ทับทิมเอ่ยเตือน “นั่งพักสักแป๊บหนึ่งเถอะจ๊ะ” ประโยคหลังทับทิมหันไปเอ่ยกับหัสวีร์ ทั้งสองจึงเดินออกมานั่งที่โซนนั่งเล่น หัสวีร์เดินไปรินน้ำส้มเย็นๆ มาให้ทับทิม “ขอบใจมากนะจ๊ะ” ทับทิมเอ่ยอีกครั้งเมื่อหัสวีร์เดินมานั่งลงตรงข้าม

“เป็นหน้าที่ที่ผมควรทำครับ” และพวกเขาสองคนก็คุยเรื่องทั่วๆ เป็นการฆ่าเวลาแต่เรื่องทั่วๆ ที่ว่าส่วนใหญ่ก็จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับลำธาร เช่น การเดินทางจากที่พักไปมหาลัยเธอจะไปอย่างไร เมื่อลำธารจัดเข้าของเสร็จแล้วก็ชวนกันออกไปข้างนอกอีกครั้ง หัสวีร์พาทั้งสองไปกินมื้อเย็นในร้านห้างดังใกล้คอนโด และเขาก็พาทั้งสองเดินช้อปปิ้ง แน่นอนว่าหัสวีร์ต้องกึ่งบังคับให้ทั้งสองซื้อของที่ตนชอบและได้ใช้

สำหรับทับทิมและลำธารแล้วย่อมรู้สึกว่าเป็นการรบกวนแต่สำหรับหัสวีร์แล้วเขารู้สึกถึงครอบครัวที่แท้จริง มันทำให้เขาอบอุ่น เป็นความอบอุ่นที่เขาไม่มีทางได้รับจากพ่อและแม่แท้ๆ ของตน

บทที่ 7 ระยะการปรับตัวและปรับใจ

“พุงนี้พี่ไปส่งแม่แล้วก็จะไปทำงานต่อเลย ไม่สะดวกที่น้องจะต้องไปด้วยซึ่งพี่คิดว่าช่วงนี้น้องก็ศึกษาเส้นทางคำนวณเวลาการเดินทางจากที่นี่ไปมหาวิทยาลัยดูนะ” ลำธารพยักหน้ารับอย่างช่วยไม่ได้ แต่เธอก็ไม่สามารถรบกวนเวลาทำงานของหัสวีร์ได้

“แม่ไม่ได้อยู่ใกล้ๆ แล้ว อย่าดื้อกับพี่เขานะ ลูกต้องดูแลตัวเองให้ดี ตั้งใจเรียนและกินของที่เป็ประโยชน์” ลำธารพยักหน้ารับและอดไม่ได้ที่โอบกอดซุกหน้ากับอกแม่ พอเอาจริงเธอก็รู้สึกอยากร้องไห้ เคยที่ไหนกันที่ต้องห่างแม่

เช้าตรู่ในวันรุ่งขึ้นลำธารจึงทำเพียงยื่นส่งแม่ที่หน้าประตู ส่วนหัสวีร์ก็ทำเหมือนเธอตอนเด็กลูบศีรษะเธอ “อย่าชนน้กันนะ” และเขาก็จากไปอย่างพี่ชายแท้ๆ

คราด...คราด...เสียงไม้กวาดยามที่กวาดใบไม้ หัสวีร์กวาดทำความสะอาดบริเวณโดยรอบเจดีย์ที่ใส่กระดูกของพันตำรวจโทธวัช ทรัพย์โกดิน และ พันตำรวจโทธรา ทรัพย์โกดิน

“หลวงพ่อ” หัสวีร์รีบวางไม้กวาดและก้มกราบหลวงพ่อที่เขาเคยอาศัยอยู่ร่วมด้วยตอนที่เขาวางหน้าไฟให้กับธรา

“สบายดีนะ”

“ครับ ขอเช่าหลวงพ่อดีขึ้นมั๊ยครับ”

“ขอบใจมากที่เอาใจใส่ และยังส่งยาบำรุงมาให้ตอนนี้นะดีมากเลย เมื่อสองวันก่อนน้องสาวก็เพิ่งจะมาทำความสะอาดไปเอง เห็นบอกว่าจะกำลังจะไปเรียนมหาลัยในกรุงเทพ” หลวงพ่อเอ่ยพร้อมกับกวาดตามองบริเวณโดยรอบที่ยังสะอาดสะอ้านและก้มมองใบไม้ที่หัสวีร์กวาดมา มีเพียงไม่กี่ใบเท่านั้น

“ครับ” เมื่อหัสวีร์ตอบรับอย่างเข้าใจ หลวงพ่อก็ให้อิโรวาทและกล่าวอีกสองสามประโยคก็เดินจากไป แต่คำสุดท้ายที่หลวงพ่อบอกย้ำเตือนสติยังคงก้องกังวาล ‘คนตายไม่อาจฟื้นคืนรู้ซึ่งความรู้สึกใดๆ สิ่งที่เหลือไว้ให้คนเป็นหาใช่แค่การรำลึกถึงความเศร้าโศก’ เขาไม่เคยปิดบังหลวงพ่อได้เลย

“ธราฉันคิดถึงแก๊วะ ฉันจะเป็นตำรวจที่ดีแทนแกด้วยนะ”

ณ กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติดภาค 1 ในตอนบ่ายของวันเดียวกัน

“หัส มีคนมาขอพบ” หัสวีร์คิ้วขมวดทันที ที่ไม่เคยมีใครมาขอพบเขาตั้งแต่ที่เขาถูกย้ายมาที่นี้รวมถึงบรรดาสาวๆ ที่ไม่มีใครกล้ามาหาเขาที่นี่โดยไม่รับอนุญาต

“หัส ผู้กำกับเรียก” หัสวีร์มองไปที่รุ่นพี่อีกคนที่เดินเข้ามา

เฮ้ย! “วันนี้ทำไมรุ่นน้องพี่เวอร์จ๊ะวะ ไปพบผู้กำกับก่อนดีกว่า”
“เดี๋ยวคนที่มารอพบฉันเดินไปแจ้งให้เขารอหน่อยแล้วกัน”

“ขอบคุณครับ” หัสวีร์เอ่ยและขยับเดินออกจากห้องไปพบผู้บังคับบัญชา

“มีอะไรหรือเปล่าวะ แต่จะว่าไปตั้งแต่หัสมาที่นี้ก็ได้สร้างปัญหาอะไรเลยนะโว้ย” คนที่มาแจ้งข่าวได้แต่ส่ายหน้า เพราะถ้าเป็นเรื่องงาน ผู้กำกับต้องเรียกเขาไม่กี่เพื่อนเขาไปคุยก่อน หรือไม่ก็ต้องเรียกประชุม นอกจากเรียกไปด่าถึงจะเป็นการส่วนตัว

ณ ห้องผู้กำกับทวี

“นั่งสิ” หัสวีร์นั่งลงตามคำสั่งตรงเก้าอี้ตรงข้าม ใบหน้าเขาราบเรียบไม่แสดงอาการใดๆ ตรงข้ามกับผู้บังคับบัญชาตรงหน้าที่มองเขา

อย่างไม่สบอารมณ์นัก “ไหนบอกเหตุผลมาสิว่างานตลอดสองเดือนนี้มันยุ่งมากหรือพวกบ้าข้างนอกกลั่นแกล้งให้นายทำงานอยู่คนเดียว...”

“ไม่ครับ!” หัสวีร์ตอบเสียงดังฟังชัด

“แล้วทำไมไม่ไปทดสอบสภาพจิตตามเวลา...หะ!” หัสวีร์หลบตาโดยทันที “นายรู้มั๊ยการกระทำแบบนี้ถือเป็นการขัดคำสั่ง ผิดวินัยนะไว้ย”

“ผมไม่ได้เป็นอะไร”

“ตกลงนายเป็นหมอหรือเป็นตำรวจ...ตอบ!” เมื่อหัสวีร์เงยไปคราวนี้เสียงผู้กำกับทวีดังเข้มข้น

“ครับผม...เป็นตำรวจครับ” มันไม่ยอมบอกเหตุผลที่แท้จริงสินะ! ทวีคิดในใจ และพยายามข่มกลั่นความหงุดหงิดไว้ ยิ่งเห็นหน้าไม่ทุกข์ร้อนแล้วเขาอยากจะลงโทษให้มันไปวิ่งรอบสนามสักยี่สิบรอบจริงๆ

“เดี๋ยวนายออกจากห้องฉันไป วางงานอันล้นพื้มือของนายไว้ทั้งหมดและไปพบหมอให้ทันบ่ายสามวันนี้...นี่เป็นคำสั่ง!”

“ครับ!” หัสวีร์ขานรับ และเขาก็ถูกไล่ให้ออกไป หลังประตูปิดลง แวดตาของทวีก็อ่อนแสงลง ความเป็นห่วงฉายชัดออกมาแต่ไม่อาจให้ผู้ใดเห็นได้

หัสวีร์ที่ออกจากห้องผู้กำกับด้วยใบหน้าราบเรียบ และเขาไม่ได้ลืมว่ายังมีคนมาขอพบเขาจึงลงไปยังห้องรับรองด้านล่าง เมื่อเข้ามาใน

ห้องเขาก็เจอกับผู้ชายสองคน คนหนึ่งที่ดูอายุมากกว่านั่งนิ่งๆ ไม่ได้ขยับอะไร แต่คนที่อายุน้อยกว่ารีบลุกจากเก้าอี้และทำความเคารพหัตวีร์

“สวัสดีครับ” หัตวีร์มองชายวัยรุ่นตรงหน้าอย่างพินิจสักครู่ และเขาก็ยื่นมือออก

“แผลหายดีแล้วหรือ” ชายหนุ่มตรงหน้าเขาก็เป็นหนึ่งในเหยื่อในเหตุการณ์วันนั้น ชายหนุ่มคนนี้เป็นเหยื่อที่ธราธแลกชีวิต ชายหนุ่มคนหนึ่งที่หวาดกลัวจนเสียสติในคืนนั้น อายุแค่นี้เองสินะ ถ้าวันนั้นเด็กคนนี้ไม่เสียสติธาราก็คงไม่ตาย แต่บนโลกใบนี้มีใครบ้างจะไม่รู้จักคำว่า ‘ถ้า’ มันก็คือคำที่เตือนสติว่าไม่มีทางเกิดขึ้นจริงได้

“ครับ” ชายหนุ่มตอบ “พี่ครับ! ผม...ผมมาขอบคุณพี่และพันตำรวจโทธรา ทรัพย์โกดิน” ชายหนุ่มเอ่ยถึงธราธด้วยยศที่ได้รับปูนบำเหน็จเสียงดังฟังชัด เป็นการบอกว่าตราบชีวิตนี้เขาจะไม่มีวันลืมคนคนนี้

“มันเป็นหน้าที่” ชายหนุ่มวัยเพียงแค่สิบเจ็ดเท่านั้นถึงกับดวงตาแดงก่ำ ในคืนนั้นเขากับเพื่อนๆ ก็แค่เดินเล่นกันในตลาดกลางคืน ด้วยผู้คนพลุกพล่านการชนการกระแทกมันอาจจะเกิดขึ้นได้ ซึ่งต้นเหตุมันแต่เล็กน้อยเท่านั้น แต่พวกอันธพาลกลุ่มนั้นถึงกับไม่ยอม จะให้พวกเขาสองคนคุกเข่าขอโทษซึ่งจะว่ากันจริงๆ แล้ว พวกอันธพาลเหล่านั้นต่างหากเล่าที่มาชนพวกเขา แต่อันธพาลมันก็คืออันธพาลและพวกมันก็เมาแล้วไม่

น้อย ทำให้เหตุการณ์ร้ายๆ ที่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น ใครจะคิดว่าพวกมันไม่ยอมจบเพียงแค่ว่าพวกเขาไม่คุกเข้าพอบพวกเขาเดินมายังสถานที่เปลี่ยว พวกมันก็ถึงกับชักปืนออกมาจะยิงพวกเขาเสียทันที ตอนนั้นเขากับเพื่อนตกใจอย่างมากจึงวิ่งหนีกันสุดชีวิต

วิ่งอย่างไม่คิดชีวิตไปตามริมหาด จนพลัดหลงกันกับเพื่อนและตัวเองจู่ๆ ก็ถูกยิงที่ต้นแขน ตอนนั้นเขาสติแตกกลัวจนแข่งขาลั่นไปหมด จนเขาไม่อาจวิ่งได้ เอาแต่นั่งกอดเข้าทุดหน้ามุดและร้องไห้ไม่หยุดแทบไม่รู้สีกตัวเลยว่ามีใครคนหนึ่งเข้ามาขวางเหล่าอันธพาลมาช่วยตนไว้ “ผมไม่ได้ไปร่วมไว้อาลัยในพิธีพระราชทานเพลิงศพ...”

“ไม่มีใครตำหนินายหรอก เหตุการณ์วันนั้นเกินกว่าที่เด็กอย่างนายจะรับไหว และพวกนายก็ไม่ได้ผิดอะไร...ต่อจากนี้ก็ใช้ชีวิตต่อไปให้ดีกว่า” หัสวีร์เอ่ยขึ้น ชายหนุ่มที่นั่งนิ่งอยู่ตลอดเวลา มองหัสวีร์อย่างวิเคราะห์ใหม่อีกครั้ง เพราะก่อนมาที่นี้เขาเองก็คิดมาหลายรูปแบบว่า นายตำรวจนายนี้จะมีปฏิกิริยาต่อน้องชายเขาอย่างไร และในที่สุดเขาก็ยิ้มออกมา

“ผมจะมาลาพี่ด้วยครับ ผมกำลังจะเดินทางไปเรียนต่อพร้อมพี่ชายที่ต่างประเทศ”

“โชคดีนะ!” หัสวีร์เอ่ยสั้นๆ แค่นั้น ชายหนุ่มตรงหน้าเก็บน้ำตาของตัวเองไม่ได้อีกต่อไปแล้ว

“พี่ครับ...” เสียงสั้นเครืออย่างช่วยไม่ได้ “ผมไม่รู้จะตอบแทนพวกพี่อย่างไร ผมสัญญาว่าเมื่อผมเรียนจบกลับมา ผมจะ...ผมจะขอบวชให้กับพันตำรวจโทธรรมา ทรัพย์โกศลีน พ่อกับแม่ผมรับปากแล้วครับ” หัสวีร์ยิ้มเล็กน้อยและพยักหน้า และสองพี่น้องก็ขอตัวลากลับ วันข้างหน้าจะเป็นอย่างไรต่อหัสวีร์หาได้สนใจไม่ เด็กคนนี้จะกลับมาทำอย่างที่พูดมั๊ยเขาก็ไม่ได้เอามาใส่ใจ และชายหนุ่มก็เดินทางออกจากอาคารไปยังสถานที่ที่ผู้กำกับสั่งให้ทันเวลา

ณ ห้องบำบัดสภาพจิตใจ

“ถ้าคุณมาตามเวลาที่กำหนดเราก็จะเหลือการพบปะกันอีกครั้งเดียว แต่...” หัสวีร์มองเอกสารตรงหน้า

“อีกสามครั้ง”

“ใช่ค่ะ” หัสวีร์ก้มลงดูอย่างแข็งๆ ตราบใดที่เขายังไม่ได้รับการรับรองเรื่องสภาพจิตใจ เขาก็ยังไม่สามารถออกปฏิบัติการภาคสนามได้ สองเดือนที่เขาย้ายมาภาค1 เขาต้องนั่งโต๊ะทำงานเอกสาร เขาเบื่อจะตายอยู่แล้วเพราะการทำงานตั้งโต๊ะมันทำให้เขาไม่สามารถระบายความอัดอั้นที่สะสมอยู่ได้

“แค่ผมมาให้ครบใช้มั้ย”

“ไม่ใช่แค่มาให้ครบ คุณต้องให้ความร่วมมือในการรักษาด้วย คนที่เจอสถานการณ์แบบคุณมาล้วนต้องผ่านการรักษาให้หายก่อนทั้งนั้น”

“ได้ แต่คุณหมอช่วยลดจำนวนครั้งหรือร่นเวลาให้มันเร็วขึ้นอีกได้มั้ย”

“ถ้าคุณยังพูดจาแบบนี้อีก หมอจะเพิ่มจำนวนครั้งมากกว่านี้ และจะเพิ่มไปเรื่อยๆ ชีวิตมันตายได้แค่ครั้งเดียวนะ! ถ้าสภาพจิตใจคุณไม่พร้อมหมอไม่มีทางเซ็นต์รับรองการรักษาให้กับคุณอย่างแน่นอน นายร้อยตำรวจโทหัสวีร์” แพทย์หญิงจึงลงนายตำรวจตรงหน้าเธอประเมินความบ่มบ่ามของเขาสืบคะแนนเต็มเลย เขาต้องหาที่ระบายความคับแค้นในใจออกไปให้หมด

พรีบ! “นี่คือ?”

“ว่างๆ คุณลองแหวะไปที่นั่นดู” หัสวีร์หยิบกระดาษใบเล็กขึ้นมาอ่านสถานที่

“ค่ายมวย”

“บางที่การซ้อมกันเองของพวกเขาอาจจะไม่เพียงพอสำหรับคุณ คุณลองไปเป็นคู่ซ้อมให้กับมืออาชีพดู บางที่พวกเขาอาจจะช่วยให้คุณระบายความคับแค้นที่ลุ่มอยู่ในใจออกมาได้ก็ได้แหละคะ” สิ้นคำแนะนำ

หัสวีร์ก็ได้รับอนุญาตให้กลับแพทย์สาวมองแผ่นหลังหัสวีร์และอึ้ม นี่ถ้าเป็นน้องชายเธอจะจัดให้โหดกว่านี้อีก ข้อความเห็นในช่องเล็กๆ ว่า 'ดื้อเสียบ' ก็ถูกบันทึกลงไปเพิ่มเติม

Grrr Grrr เสียงสายเรียกเข้า แพทย์สาวกดรับทันที “มาแล้วค่ะ”
[แล้วผลเป็นอย่างไรบ้าง]

“จริงๆ แล้วก็ไม่น่าเป็นห่วงเท่าไรหรอก ยังเยียวยาได้ค่ะ เขาอายุยังน้อยหุ่นหั่นผลันเล่นไปบ้างเป็นเรื่องปกติ ขอเวลาให้เขาอีกสักสามเดือนค่ะ”

[อึ้ม สองเดือนได้มั๊ย จริงแล้วเขาถูกวางตัวกับการกิจตัวหนึ่งไว้ เขาเป็นหนึ่งในผู้ผ่านการฝึกพิเศษมาผู้ใหญ่นใจเขาอย่างมาก]

“ยังไม่สามารถให้คำตอบตอนนี้ได้ ขอวินิจฉัยหลังจากที่เขามาหาอีกครั้งแล้วกันนะคะ”

[อึ้ม ได้ฝากด้วยนะ] เสียงตอบรับกลับและสายก็ถูกตัดไป

บั้งปอง บั้งปอง เสียงอืดประตุ

ลำธารเดินออกจากห้องนอนทันที เธอออกมายืนกลางห้องหันหน้าไปทางประตู เธอเพิ่งจะมาอยู่ที่นี่และคืนนี้อาจจะเป็นคืนแรกที่เธอ

ต้องนอนคนเดียวถ้าพี่หัสไม่กลับมา เธอไม่ได้หวาดกลัวก็แค่ไม่ชินเท่านั้น แต่ทุกอย่างย่อมมีครั้งแรกเสมอซึ่งเธอต้องไม่ทำให้แม่เป็นห่วงแต่จู่ๆ ที่หน้าประตูก็มีคนมากอดฮึดในเวลาแบบนี้ แนนอนต้องไม่ใช่คนที่เธอรู้จัก ในมือเธอคือโทรศัพท์มือถือที่พี่หัสซื้อให้เมื่อสองวันก่อน รวมถึงของแม่ด้วยที่พี่หัสบอกว่าต้องมีคนละครึ่งไว้ติดต่อกัน แต่ในเครื่องของเธอมีแค่เบอร์ของแม่และเบอร์พี่หัสเท่านั้น แต่จะให้เธอโทรหาพี่หัสนะหรือ...ไม่ได้ พี่หัสกำลังทำงานอยู่วันนี้พี่หัสต้องเข้าเวรดีก แล้วใครกันที่ไม่รู้เธอว่าพี่หัสเข้าเวร

Grrr Grrr !! ตอนที่เธอกำลังครุ่นคิดวิตกกังวลอยู่นั้น เสียงสายเรียกเข้า โทรศัพท์ในมือก็ดังขึ้น ‘พี่หัส’ ‘คะ’ ลำธารกดรับสาย

[ตกใจหรือเปล่า] เสียงปลายสายถามอย่างเป็นห่วง

“พะ...เพื่อนพี่หรือคะ”

[อืม ลำธารไม่ต้องไปเปิดหรรษาพี่ให้กลับไปแล้ว เธอแค่แวะมาเอาของที่ลืมไว้] ลำธารนิ่งไปกับสรรพนามเพื่อนของเธอ ‘เธอ’

“อ้อ ค่ะ” จู่ๆ เธอก็รู้สึกว่ามีบางอย่างมาจุกที่คอ

[เมื่อตอนเย็นกินอะไร] จู่ๆ เสียงปลายสายก็ดังขึ้นเมื่อลำธารเงิบกับคำตอบแค่นั้น

“กับข้าวที่แม่ทำไว้ให้เมื่อเช้านี้คะ”

[อืม ดีแล้วถ้างั้นก็อย่านอนดึกนะ]

“คะ”

[ฟิวางสายนะ]

“คะ” ลำธารเป็นฝ่ายกวาดสายก่อน เพราะเธออยากร้องไห้เสียแล้ว และคืนแรกที่ต้องนอนคนเดียวด้วยหมอนที่เปียกชื้นเพราะหยาดน้ำตาที่รินไหลออกมาจนหลับไป

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นลำธารที่เคยชินกับการตื่นเข้ามาโดยตลอด วันนี้เธอตั้งใจว่าจะไปหัดขึ้นรถไฟตามคำแนะนำของหลักสูตรศึกษาเส้นทางเมื่ออาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อยพร้อมออกไปข้างนอกพลันสายตาดำเนินไปมองทางห้องของหลักสูตร เธอไม่แน่ใจว่าเขากลับมาหรือเปล่า ใจหนึ่งก็อยากจะเห็นเขาที่นอนอยู่บนเตียง แต่ใจหนึ่งก็ไม่กล้า แต่เมื่อมารู้สึกตัวอีกที่เธอก็มายืนอยู่หน้าประตูห้องนอนของเขาเสียแล้ว แต่มีोन้อยๆ ของตนเดี๋ยวก็คลายเดี๋ยวก็กำแน่น ลังเลที่จะจับลูกบิดประตูห้องเขา

พรีบ! เธอไม่กล้าหาญพอ ลำธารหันหลังกลับและรีบใส่รองเท้าและออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว เฮ้ยยย เมื่อลงลิฟท์มาถึงล็อบบี้เธอก็ถอนหายใจอย่างโล่งอกที่เธอตัดสินใจถูกต้องที่ไม่เปิดประตูบานนั้น ถ้าพีหัสรู้ว่เธอแอบชอบเขาที่ไม่ใช่ในแบบที่ชายมันจะแย่แค่นั้น

เมื่อลำธารได้เวลาการเดินทางจากคอนโดไปมหาลัยแล้ว เธอก็ไม่ได้กลับคอนโดโดยทันที เธอตั้งใจว่าจะมาเวลานี้ในโรงภาพยนตร์ Grrr Grrr แต่แล้วเมื่อยามสายเสียงเรียกเข้าก็ดังขึ้น ‘พีหัส’

“คะ”

[ออกไปตั้งแต่ที่โฌง]

“เกือบๆ เจ็ดโฌงคะ”

[ต่อไปนี่ ก่อนออกไปให้แจ้งพี่ก่อน ถ้าพี่น้องอยู่ก็เขียนโน้ตหรือไม่ก็ข้อความบอกในโทรศัพท์ก็ได้] เสียงเขาเข้มข้น

“อ้อ คะ”

[แล้วตอนนี้อยู่ไหน]

“กำลังจะไปห้างสรรพสินค้าใกล้ๆ นี่แหละคะ”

[อืม อย่างกลับเย็นมากนั้ วันนี้พี่ยังต้องเข้างานตอนบ่าย]

“ความจริงแล้วน้องก็ไม่ได้มีธุระอะไร ให้กลับตอนนี้ก็ได้” เสียงใสกังวलयังมีความหวัง

[ไม่เป็นไร] หัสวีรีบตอบกลับมาทันที ทั้งคำตอบและความเร็วในการตอบทำให้ลำธารถึงกับหัวใจหตุบ [พี่น้องเพื่อนให้มาเอาของนะ]

“แค่เพื่อนเหรอะคะ”

[อืม เพื่อน]

“เพื่อนที่อยู่นานมัยคะ” บ้าจริง! ถ้ามไปเพื่อ ไม่กลัวคำตอบของ เขาจะทำให้ตัวเองเจ็บหรืออย่างไรงั้นล้าธารเอ้ย!

[แค่นี้ก่อน เพื่อนพี่มาแล้ว] ตู๊ดตู๊ด คราวนี้เป็นเขาที่วางสายก่อน แต่แล้วล้าธารก็เปลี่ยนความตั้งใจเดิมที่จะไปฆ่าเวลาในโรงภาพยนตร์ ในห้างสรรพสินค้าใกล้ๆ เธอเปิดหาเส้นทางไปยังหน่วยป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ที่ที่หัลส์วีร์ทำงาน

แซะ! ล้าธารเซลฟี่ตัวเองโดยมีอาคารอันคึกคักสำหรับหัลส์วีร์ และเธอก็ส่งภาพไปให้เขา ซึ่งเธอก็ไม่ได้หวังให้เขาเปิดดูในทันที หลังจากนั้นเธอก็เลือกร้านอาหารตามสั่งแถวๆ ระแวกนั้น หญิงสาวใบหน้าโดดเด่นที่ไม่เข้ากับสถานที่ที่อบอุ่นเป็นที่สะดุดตาของขาประจำแต่ก็ไม่มีใครเข้ามาทักเธอ เมื่อกินก็กินแล้วก็ทิ้งจะเลยเที่ยงมานิดหน่อย เธอก็เปิดดูว่าระแวกนี้มีที่ไหนให้เธอได้ฆ่าเวลาอีกบ้าง เฮ้ยยย “อยากมีเพื่อนจัง” ล้าธารบ่นกับตัวเอง เพื่อนที่เรียนมัธยมมาด้วยกันต่างก็ไม่มีใครที่เลือกมหาลัยเดียวกันกับเธอ บ้างก็ขึ้นเหนือ บ้างก็ลงใต้ ส่วนที่เข้าเมืองหลวงเธอก็ไม่ค่อยสนิทคงต้องรอเปิดเทอมก่อนสินะ วันแรกที่ต้องเริ่มปรับตัวและปรับหัวใจทำไมมันถึงยาวนานขนาดนี้

Grrr Grrr เอาอีกแล้วพี่หัลส์โทรมาอีกแล้ว ไม่อยากรับสายเขา แล้ว Grrr Grrr ล้าธารยัดโทรศัพท์ใส่กระเป๋าสะพายและคราวนี้บอกเรียกแท็กซี่ แต่จะไปไหนดี “ไปสี่คอนคะ”

“คุณรีบอาบน้ำและรีบกลับเถอะ ผมต้องไปทำงานแล้ว” หัสวีร์บอกหญิงสาวที่กำลังผูกเชือกเสื้อคลุม

“อีกตั้งสามชั่วโมงนะคะ”

“ผมอยากนอนเสียๆ สักชั่วโมงหนึ่ง คุณรีบกลับไปเถอะ”

“รู้แล้วค่ะจะรีบเดี๋ยวนี้แหละค่ะ คนผีทะเลไช้งานกันแล้วก็ตีหัวส่งเลยนะ” แม้ปากจะบ่นแต่ก็รู้สึกทำตามคำสั่งของชายหนุ่มอย่างว่าง่าย และเมื่อเธอออกมาจากห้องน้ำหัสวีร์ก็กลับไปแล้วจริงๆ

ฟรีบ! เมื่อประตูด้านนอกปิดลง ดวงตาคนเข้มก็เปิดขึ้น เขาคว้าโทรศัพท์อีกครั้งและกดโทรออกแต่ปลายสายไม่รับ “นี่แค่วันแรกเองนะ...จะรอดมั้ยวะ” เฮ้ยยยย หัสวีร์เปิดภาพที่ลำธารส่งมา ช่วงเวลาที่เขาส่งมาก็ผ่านมาสองชั่วโมงแล้ว เธอคงยังไม่ได้อยู่ที่นั่นหรอกนะ แม้จะคิดแบบนั้นแต่หัสวีร์กลับเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวและออกไปทำงานในทันที

“ไหนบอกว่าจะนอนสักชั่วโมง” หญิงสาวที่ออกมาจากห้องของเขา กำลังยืนรอรถกลับเห็นรถของหัสวีร์ขับผ่านหน้าเธอไปเสียอย่างนั้น

บทที่ 8 อยู่แบบพี่ชายคิดแบบผู้ชาย (แอบรัก)

ก็กี้กี้ เสียงจากด้านนอกทำให้หัสวีร์ที่นอนไปเพียงสี่ชั่วโมงต้องตื่น “ล้าธราทำอะไร” เขาเสียผมลวกๆ และเดินออกจากห้องนอน จะว่าเข้าก็ไม่เข้าแล้วตอนนั้นแปดโมงแล้วต่างหาก

ล้าธราขำเลื่องมองหัสวีร์ที่ผมเผ้ายุ่งๆ สวมชุดนอนสีเรียบ จะว่าไปเขาในแบบนี้เธอเพิ่งจะเห็นเพราะตอนที่อยู่ที่บ้านเขาจะอาบน้ำแต่งตัวเรียบร้อยก่อนลงมาข้างล่างเสมอ ‘น่ารักจัง’

“ทำอะไร” เขาเดินมายืนข้างๆ ล้าธราหันไปยิ้ม

“ออมเลต พี่กินมั๊ย” หัสวีร์พยักหน้าและถอยไปกดเครื่องชงกาแฟ เขาถือกาแฟไปนั่งที่โต๊ะ ล้าธราเสิร์ฟอมเลตให้ก่อน

“พี่ยังต้องเข้างานอีกสองวัน ได้หยุดอีกทีวันอาทิตย์ น้องยังขาดอะไรอีกหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ แต่ของใช้ในบ้านต้องมีค่ะ”

“พี่จ้างแม่บ้านมาทำความสะอาดแบบรายสัปดาห์นะ”

“ไม่ต้องจ้างแล้วได้มั๊ยคะ เอ่อ เดี๋ยวน้องทำเอง”

“แค่ตั้งใจเรียนหนังสือก็พอ”

“ให้น้องทำเถอะค่ะ เพราะที่นี้เป็นห้องใหม่และเราก็อยู่กันแค่สองคน ไม่มีอะไรให้ทำมากมายหรอก” ตอนแรกเธอตั้งใจว่าจะซักผ้าให้เขาตอนที่กลับมา เมื่อวานแต่เมื่อเธอเข้าไปห้องนอนเขา เสื้อผ้าใช้แล้วของเขากลับไม่มี

“แค่ตั้งใจเรียนก็พอ” หัสวีรียังยืนยัน

“ได้ค่ะ” ลำธารจำต้องรับคำสั่งเมื่อเหตุผลของเธอเหมือนเขาจะไม่เห็นด้วย หัสวีรียกบอกวันที่ป้าแม่บ้านจะเข้ามาทำความสะอาดและเก็บเสื้อผ้าไปซัก ลำธารทำได้แต่รับปากและรับรู้เพราะจะว่าไปเธอเองก็ต้องเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับเขา

“เมื่อวานไปที่ทำงานทำไม แล้วทำไมไม่รับสายพี่” เมื่อวานเขาต้องให้เจ้าหน้าที่ด้านล่างเช็คให้ว่าลำธารกลับมาตอนไหน ดีที่เธอกลับมาตอนเย็นไม่งั้นเขาคงอุ่นใจกับเธอไม่สิ้นสุดแน่ๆ แม้ลึกๆ จะเชื่อใจว่าเธอไม่ทำอะไรที่เขาต้องเป็นกังวลก็ตามที่

“น้องก็แค่อยากเห็นสถานที่จริง ที่ที่พี่ธาราเคยเล่าให้ฟังนะคะ แล้วน้องไม่คุ้นเคยการขึ้นรถรางก็แค่ตั้งใจกับสิ่งแวดล้อมรอบตัวมากเกินไปนะคะ” หัสวีรีย่อมองใบหน้าคนพูด ‘ยกย่อน’ ในใจเขาคิดแบบนี้

“แล้ววันนี้มีโปรแกรมจะไปไหน” ลำธารส่ายหน้า

“ว่ายน้ำค่ะ ออ น้องขอสมัครใช้บริการฟิตเนสที่นี่ได้มั๊ยค่ะ” นี่มันอะไรทำไมจู่ๆ เขาถึงหงุดหงิด

“เอาสิ เดี่ยวพี่จัดการให้”

“พี่งานยุ่ง เดี่ยวน้องไปเองค่ะ” หัสวีร์ทำท่าที่จะค้านแต่ก็คิดได้ว่าไม่ควรเข้าไปวุ่นวายกับหญิงสาวมากเกินไป จึงพยักหน้ารับอย่างช่วยไม่ได้ กลับทำให้ทางด้านลำธารกลับไม่ค่อยสบายอารมณ์นัก เธออยากไปไหนกับเขาเพียงลำพังแต่รอให้เขาเป็นฝ่ายเอ่ยปากมันเป็นไปได้ยาก ตอนที่บอกว่าของใช้ในบ้านหมดเธอก็แคว้อให้เขาชวนเธอไปซื้อของเข้าบ้านด้วยกันสรุปคือมีแม่บ้าน พอเรื่องฟิตเน็ตเธอก็ต้องไม่ควรยุ่งก็ต้องทำว่าเขายุ่งเธอจะไปเอง มันก็แค่ข้ออ้างเธอก็แค่อยากให้เขา...ให้เขา วุ่นวายกับการดำเนินชีวิตของเธอก็เท่านั้น การแอบรักมันไม่ง่ายเลย

เมื่อกินเสร็จหัสวีร์ก็ขอตัวกลับไปนอน “พี่พี่จะดื่มกาแฟไป จะนอนหลับหรือคะ” หัสวีร์เสียกิริยาซะแล้ว เขาก็แค่ต้องการหลบหลีกที่จะใกล้ชิดเธอเท่านั้น ในแต่ละวัน แต่จะห่างเหินอย่างไม่มีเหตุผลมันจะเป็นการทำร้ายลำธาร

เมื่อได้อยู่เพียงลำพังต่างตกอยู่ในความคิดของตัวเอง ในใจลำธารย่อมคิดในแบบหญิงสาววัยแรกแย้มแม้จะเจียมตัวอยู่บ้าง แต่ก็พอเข้าใจหลักธรรมที่ว่าไม่มีสิ่งใดที่จะได้มาโดยไม่ลงมือทำ

ทางด้านหัสวีร์กลับพยายามไม่ให้สิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้นได้เกิดขึ้น แม้จะดูเป็นพวกหลงตัวเองคิดเข้าข้างตัวเองไม่น้อย แต่เขาโตกว่าเธอเป็นพี่ชายของเธอ สุภาษิตนี้เขาต้องรักษามันไว้เหนือสิ่งอื่นใด

ก่อนวันเปิดเทอมสองวันในที่สุดก็เป็นวันหยุดของหัสวีร์ ก่อนนี้เขาแลกวันหยุดกับรุ่นพี่ในกองเดียวกัน เขาจึงต้องทำงานชดเชยวันหยุด จึงเหลือวันแค่วันเดียว ซึ่งจริงๆ แล้วถ้าเขาไม่ถูกคำสั่งให้ทำงานนั่งโต๊ะ เขาก็คงไม่ต้องมาเสียเวลาวางแผนทำเรื่องแบบนี้กับลำธาร

ลำธารหมุนตัวมองตัวเองในกระจกกับชุดใหม่ วันนี้เป็นวันหยุดของพี่หัส แม้เขาจะไม่บอกเธอตรงๆ ว่าจะพาเธอออกไปข้างนอก แต่ถ้าเขาไม่คิดจะพาเธอไปไหนเขาต้องบอกว่า “พรุ่งนี้พี่หยุด” คำพูดแบบนี้ต้องมีความนัยว่าให้เธอเตรียมตัวไม่ใช่เธอ ความพึงพอใจยามที่มองตัวเองในกระจกเธอคิดว่าเหมาะสมแล้ว จึงออกมาจากห้องนอน

! เสียงไม่มี อะไรก็ได้ยิน เสียงแรกที่เกิดขึ้นคือเสียงประตูของเธอยามที่มันเปิดออกแต่ก็เพียงเล็กน้อย หัวใจที่พองโตกระหิมดีใจถึงกับหยุดเต้นกับสิ่งที่ได้เห็น หญิงสาวอันน่ามองทุกกระเปียดนัยบนใบหน้าไม่มีตรงไหนที่จะหาจุดตำหนิ ต่างกับเธอที่สองวันก่อนजू ก็มีสิ่วเม็ดเล็กๆ สองสามเม็ดผุดขึ้นมายังให้เห็นรอยจางๆ เพราะเธอไม่ได้ทารองพื้นตั้งใจปกปิดริ้วรอยเหล่านั้นเพราะอีกแค่สองสามวันมันก็หายแล้ว แต่หญิงสาวที่หันมายิ้มแววตาเย้ยหยันนั้นหมายความว่า

หล่อนก็แค้นแต่ไม่ได้นั่งเพียงลำพังบนโหล่บางกลับมีศีรษะอันคุ้นเคยอิงพิงขบอยู่ เธอไม่รู้หรือว่าหญิงสาวคนนี้ใช่คนที่มากดกริ่งเมื่อวันก่อนหรือเปล่า แต่การสัมผัสเนื้อต้องตัวกันขนาดนั้นไม่มีทางคิดไปใน

ทางอื่นได้เลย ลำธารถอยหลังกลับเข้าห้องตัวเองในทันที เธอเดินไป
เลื่อนเปิดประตูระเบียงห้องของตัวเองและนั่งพิงกำแพงสายตาล่องลอย
มองไปด้านนอก ความพว้าเล็กน้อยๆ ถ้าโถมใส่จนดวงตากลมเต็มเอ่อ
ไปด้วยหยาดน้ำตา ยังไม่ทันเริ่มเธอก็แพ้แล้ว เธอชอบพีหส์จริงๆ ตั้งแต่
เล็กจนโตเธอไม่เคยใกล้ชิดผู้ชายคนไหนที่ไม่ใช่สายเลือดเดียวกันมาก่อน
มันไม่ใช่เพิ่งเกิดขึ้นแต่มันค่อยๆ เติบโตขึ้นอย่างแข็งแกร่งต่างหาก ความ
รู้สึกที่เธอมีให้กับเขามันหยั่งรากแก้วไปถึงกระดูกทุกมวลในร่างกายเธอ
แล้ว ถ้าให้เธอถอนมันตอนนี้มันจะต่างอะไรกับการเลาะกระดูกกันเล่า!

ปั๊ง! นั่งอยู่แบบนี้นานแค่ไหนเธอแทบไม่รู้ตัวจนมีข้อความเข้ามา
ในโทรศัพท์ ‘พีหส์ออกไปข้างนอก อยากรู้อะไรอยากกินอะไรส่ง
ข้อความมานะ’ ลำธารมองประโยคที่ปรากฏบนหน้าจอด้วยใบหน้า
ซีดเผือก ‘...ส่งข้อความมานะ’ ไม่มีช่องโหว่ตรงไหนให้เธอได้มีความหวัง
เลยว่าเขาจะชวนเธอไปด้วย

“พีหส์พาลำธารไปด้วย” หญิงสาวพว้าเพื่อเพียงลำพัง แม้ได้ไป
แล้วจะต้องเจ็บปวดยามที่ต้องเห็นเขาอยู่กับผู้หญิงคนนั้น แต่ถ้าเธอได้
ไปด้วยช่วงกลับเวลาตรงนั้นก็จะเป็นอย่างเธอกับเขาเพียงลำพังสักนิกก็ยัง
ดี แต่เธอก็ได้แต่หลับตาและเอาความต้องการนี้ไปยังความฝัน

วันทั้งวันลำธารไม่ออกจากห้องนอนไม่ดื่มไม่กินอะไร เธอเอาแต่
ร้องไห้ เธอไร้ความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์แบบนี้จริงๆ

ข้าวไม่กิน น้ำไม่ดื่ม เอาแต่นอนและร้องไห้ร่างกายมีหรือว่าจะทนได้ ในคืนนั้นหญิงสาวก็ป่วยอยู่เพียงลำพัง

หัสวีร์กลับมาอีกค่ามากแล้ว ภายในห้องทั้งเจียบทั้งมืด เขาล้วงโทรศัพท์มากดส่งข้อความหาลำธาร รออยู่นานข้อความก็ไม่ขึ้นว่าอ่านสักที หัสวีร์จึงตัดสินใจไปเคาะประตูห้องของเธอ รออยู่นานก็ไม่มีเสียงใดๆ ถึงแม้จะค่าแต่ก็ไม่ตึกเกินกว่าเด็กสาววัยอย่างลำธารจะนอนแล้ว เขาซุ่มทุกอย่างให้เธอแต่ลืมนักศึกษาจำเป็นต้องมีคอมพิวเตอร์วันนี้ เขาจึงซื้อโน้ตบุ๊กรุ่นใหม่ล่าสุดมาให้เธอด้วย

แต่ก็รออยู่นานก็ยังเจียบอยู่ หัสวีร์จึงไปหยิบกุญแจมาไขประตู ภายในห้องนี้ก็มีมืดเช่นกันเขาได้ยินเสียงลมจากด้านนอกที่พัดมาทางประตูระเบียงห้องที่ถูกเปิดทิ้งไว้ แสงจากด้านนอกทำให้เขาเห็นว่าเธอนอนอยู่บนเตียงไม่ขยับ หัสวีร์เปิดไฟและรีบรุดไปที่เตียง

“น้อง...ลำธาร!!” ใบหน้าเธอซีดมีเหงื่อ แต่ร่างกายเย็นเฉียบ หัสวีร์เขย่าเรียกเธอเบาๆ อีกครั้งในที่สุดเธอก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้นหายใจหอบเมื่อประเมน เบื้องต้นได้แล้วว่าเป็นอะไรเขาก็รีบขยับเอาผ้าชุบน้ำมาเช็ดหน้าเช็ดร่างกายจุดที่ไผ่ล่ออกจากร่มผ้า “ไปโรงพยาบาลมั้ย” หลังจากเช็ดตัวให้เธอแล้วรอบหนึ่งเขาเอ่ยถามอย่างเป็นห่วงจากใจจริง

ลำธารสายหน้าเธอก็แค่เป็นลมไปเท่านั้น ก็วันทั้งวันเธอไม่กินอะไรเลยบวกกับความทุกข์ในใจ การกระทำอันไร้สติของเธออาจจะ

ทำให้แม่ของเธอตกใจได้ ลำธารหายใจเข้าลึกทีหนึ่งก่อน และพยายามจะลงจากเตียงไปหาอะไรกิน อู๊ป! แต่เธอมีนหัวมาก แต่ก่อนที่เธอจะล้ม หัสวีร์ก็รีบเธอไว้ ร่างบอบบางในอ้อมแขน แข็งแรง ตึกตึกตึก เสียงหัวใจเต้นของใครกันที่ดังจนไม่อาจปิดบังได้ เขาหรือเธอ

ลำธารรู้ว่าไม่ควรแต่เธอก็ยังแนบใบหน้าฟingersกับแผ่นอกเขา ขอความใกล้ชิดอีกสักนิด นูเล็กแนบลงตำแหน่งหัวใจฟังเสียงเต้นของหัวใจเขาที่ไม่ได้เป็นของเธอ พรึบ! แต่เป็นหัสวีร์ที่ค่อยๆ ผลักเธอออกห่างอย่างเชื่องช้า “ไปโรงพยาบาลมั๊ย”

ลำธารส่ายหน้าพร้อมปิดตาลงเมื่อในแวตานั้นไม่มีอะไรเลย นอกจากความเวทนาสงสาร “แค่หิวแล้ว” ลำธารบอกไปในที่สุด

“จ้ะรอกแบบหนึ่งเดียวที่สั่งข้าวต้มมาให้” เขาไม่รอฟังคำตอบใดๆ ประคองเธอให้นั่งพิงหัวเตียง เขาปิดประตูละเอียดและเปิดเครื่องปรับอากาศเมื่อรู้สึกว่อากาศออกจะร้อนไปสักหน่อย เขาเดินออกจากห้องพร้อมล้วงโทรศัพท์ออกมาสั่งอาหารให้ลำธารอย่างรวดเร็ว ยี่สิบนาทีต่อมาข้าวต้มร้อนๆ หอมกรุ่นก็ถูกนำเข้ามาถึงห้องนอน รวมถึงน้ำส้มคั้นสดใหม่อีก 1 แก้ว

ลำธารคาดหวังร่วว่าเขาจะถามเธอว่าเกิดอะไรขึ้น แต่รอกแล้วรอกเล่าเขาก็ไม่เอ่ยถามไถ่ถึงสาเหตุที่ทำให้เธอเป็นอย่างตอนนี้อยู่ คำ “สีหน้าดีขึ้นแล้ว” เขายิ้มออกมา รับชมข้าวต้มมาเมื่อเธอกินหมดแล้วและ

ยื่นส่งน้ำส้มคั้นให้ ลำธารดื่มน้ำส้มไปครึ่งแก้ว เมื่อเขาไม่ถามเธอก็ทำท่าจะอ้าปากเอ่ย “พี่ซื้อโน้ตบุคมาให้อยู่ด้วย เดี่ยวพี่หยิบเข้ามาให้นะ” เขาพูดจบก็เดินออกไปพร้อมซามเปล่า “ไม่ก็น้ำที่ก็กลับเข้ามาในห้องพร้อมถุงขนาดใหญ่ “พี่วางไว้ตรงนี้นะ” เขาวางมันไว้ที่โต๊ะเขียนหนังสือในห้อง

ไม่รู้ว่าก่อนนี้เธอไม่ได้สังเกตหรือว่ามันยังมี จู๋ๆ ที่ข้างแก้มขาวของเขาก็มีรอยจ้ำเป็นปื้นเขียว “แก้มพี่!” หัสวีร์ชำเลื่องหันไปมองตัวเองในกระจก และก็เลิกคิ้ว และเมื่อคิดถึงสาเหตุเขาก็แค้ย้มเล็กน้อย

“จากการซ้อมนะ” วันนี้เขาไปออกกำลังซ้อมมวย “ดีแล้วพี่ขอตัวก่อน” เขาพูดพร้อมกับเดินออกจากห้องไป ลำธารทำได้เพียงแค่นั่งซึมอยู่ที่เดิม

สองเดือนต่อมา...

ลำธารเปิดเรียนได้สองเดือนแล้ว ช่วงเวลาฟุ้งซ่านของวัยก็น้อยลงเมื่อเธอไม่ค่อยมีเวลาว่างเหมือนเมื่อก่อน แม้จะแค่ปีหนึ่งแต่เธอก็เป็นนักศึกษาคณะศิลปศาสตรสาขาวิชชาจิตวิทยา เมื่อเริ่มเข้าสู่การเรียนการเปลี่ยนแปลงในตัวเธอก็เริ่มค่อยๆ เผยให้เห็นทีละน้อย เมื่อมีอย่างอื่นที่

แปลกใหม่มาแทนที่ความสนใจเดิมๆ ทำให้วันและเวลาที่เธอเคยทุกซี้ใจ
ค่อยๆ ลดลงไป

ในเย็นวันหนึ่งที่ลำธารและหัสวีร์นั่งกินมื่อเย็นด้วยกัน “พี่ต้อง
ออกภาคสนามแล้วนะ” ลำธารเงยหน้าจากที่ก้มหน้าก้มตากินมองเขา
ไม่รู้ว่านานแค่ไหนแล้วที่เธอไม่ค่อยมองหน้าเขาตรงๆ คงตั้งแต่คืนที่เธอ
ทุกซี้ใจจนป่วยในวันนั้น

สองเดือนที่ผ่านมาสำหรับเธอคืออะไรนอกจากความเจ็บปวดซ้ำ
แล้วซ้ำเล่า แผลใหม่เกิดขึ้นเกือบทุกวัน หัสวีร์มักพาผู้หญิงหลากหลาย
ใบหน้ามาที่คอนโดและหายเข้าไปในห้องนอนเขานานเป็นชั่วโมงๆ บ้างก็
กลางวันบ้างก็กลางคืน เธอไม่เคยรู้เลยว่าเขาจะเป็นผู้ชายแบบนี้ ผู้หญิง
คนแรกของเขาเธอก็เห็นยังเจออยู่ แต่เธอรู้ว่าหล่อนไม่ใช่แฟนสาวของ
หัสวีร์ และทุกครั้งที่เขาไม่เคยรู้คือยามที่เขาพาผู้หญิงเหล่านั้นมาในเวลา
ที่เธออยู่ เธอจะหลบหน้าเข้าห้องนอนนั่งกอดเข้าซุกหน้าร้องไห้เสียบๆ
ด้วยความเจ็บปวด แผลใหม่ย่ำลงแผลเก่าซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนเธอกลายเป็น
คนพูดน้อย น้อยลงเรื่อยๆ จนถึงขั้นที่ว่าเวลาที่เธอกลับมาเห็นเขานั่ง
อยู่เธอก็ไม่ทักทายแล้ว แค่นั่งตาและพยักหน้าให้และเดินเข้าห้องนอน
ตัวเองไปและต้องนำตาคลอหน่วยตาทุกครั้งไป

ความผิดหวังที่เธอมีในตัวเขามากขึ้นเรื่อยๆ แต่ความผิดหวังนี้หาใช่ในฐานะพี่ชายแต่เป็นในฐานะผู้ชายคนหนึ่ง แต่เธอก็ไม่อาจเลิกรักเขาได้อยู่ดี เพราะในฐานะพี่ชายเขาไม่เคยขาดตกบกพร่องเลยสักนิด

อย่างวันนี้เขาส่งข้อความไปบอกว่าอย่าเพิ่งกินข้าวเย็น เขาจะรอรับเธอที่สถานีรถไฟฟ้าและจะพาเดินไปกินร้านที่ไม่ไกลเพราะเขามีเรื่องจะคุยด้วย ก็คงเป็นเรื่องนี้สินะ “ภารกิจที่ต้องไปทำเวลาไม่แน่นอน บ้างก็เป็นเดือนๆ นื่องชินกับที่นี่แล้วนะ” เขายังเป็นห่วงเธอเสมอ

“คะ” ลำธารตอบกลับสั้นๆ ต้องแสร้งว่าไม่เป็นไร “พี่ต้องไปเมื่อไหร่คะ”

“มะรีนนี่” ลำธารยิ้มพร้อมพยักหน้า เพราะตั้งแต่ที่รู้จักกับเขาดอนนั้นเธอเก่าขอบ ช่วงเวลาที่ไม่ได้เจอเขานานสุดก็คือสองปีช่วงที่เขายังเป็นเพียงร้อยตำรวจตรี เขาเลื่อนยศใหม่เป็นร้อยตำรวจโทมาก็ห้าจะหกเดือนแล้ว เป็นจำนวนเวลาที่พี่ธราจากไปและตอนนี้เธออย่างสิบแก้วแล้ว สิบบปีแล้วที่ผู้ชายคนนี้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเธอและชีวิตเธอ

“แล้ววันเกิดครบยี่สิบห้าปีของพี่ พี่จะกลับบ้านหรือเปล่าคะ” เธอหมายถึงบ้านที่นครปฐม เธอกับแม่ได้คุยกันไว้ว่าจะจัดงานวันเกิดเล็กๆ ให้เขาที่บ้าน และพาเขาไปทำบุญตามวัดต่างๆ ให้ได้สิบบวัดเลย

เพื่อเป็นยันต์คุ้มครองเขายามทำงานตามความเชื่อที่สร้างความสบายใจ
ให้ผู้คนที่ม่ใจศรัทธา

“ไม่น่าจะกลับได้” ลำธารทำเพียงพยักหน้ารับรู้ และเมื่อทั้งสอง
กินเสร็จก็ชวนกันเดินกลับ เพราะสถานีรถไฟอยู่ไม่ไกลจากคอนโด
เมื่อเรื่องที่ต้องคุยก็คุยแล้ว ทั้งสองจึงเดินกันไปเงียบๆ

“เรียนเป็นไงบ้าง” สองเดือนที่ผ่านมาเขาไม่เคยถามถึงเรื่องนี้
เลย อย่างไรก็ตามแต่เรื่องเรียนเลยเรื่องอื่นๆ ก็น้อยมาก ด้วยปัจจัยมากมาย แต่
พวกเขาก็ส่งข้อความหากันตลอดซึ่งก็เป็นข้อความซ้ำๆ เช่น กลับค่าน
หน่อยค่ะ กลับถึงแล้วค่ะ ของลำธารส่วนใหญ่จะเป็นแค่คำทำนองนี้
ส่วนของเขานอกจากจะตอบรับคำบอกของเธอแล้วก็จะมี คินนี้กลับดีก
มาก วันนี้พี่กลับพร้อมเพื่อน และทุกครั้งที่ลำธารเห็นข้อความนี้เธอก็รู้ทัน
ที่ว่าเพื่อนในความหมายของเขาคืออะไร และมีหลายครั้งที่เขากลับ
พร้อมเพื่อนที่ว่าพร้อมกับความเมามาย

“ก็ดีค่ะ”

“ก็ดี” เขาตอบกลับได้สั้นกว่าเธอได้อีก

บทที่ 9 การกิจแรกหลังการบำบัด

เฮ้ย! “เป็นอะไร” อุทัยหนึ่งในสมาชิกในทีมประจำหน่วยเดียวกับหัสวีร์ เขาตอบบ่นองใหม่ที่นั่งเหม่อ “เด็กทิ้งหรือไง แต่อย่างนายนะ เหวอจะโดนทิ้ง เป็นฝ่ายทิ้งมากกว่า ‘ไอ้ผู้ชายเหลือกินเหลือใช้’” หัสวีร์ กลอกตากับฉายาที่เหล่าพี่ๆ ในหน่วยตั้งให้

“ไปประชุมนะครับ”

“สุภาพจริงๆ” อุทัยเดินตามหลังหัสวีร์ไปยังห้องประชุม ที่ตอนนี้เกือบจะครบแล้ว ห้องประชุมค่อนข้างมืดแต่จะมีดีกว่านี้เมื่อการประชุมลับเริ่มขึ้น

ภารกิจแรกหลังการบำบัดของหัสวีร์ เป็นการร่วมมือกับทางภาค5 “เด็กชายวัยตั้งแต่สิบสองถึงสิบแปดของชาวเผ่าตามดอย ขณะนี้ได้รับแจ้งว่าหายไประหว่างหมู่บ้านรวมสิบห้าคนแล้ว ในระยะเวลาสี่เดือนที่ผ่านมา ภารกิจนี้จึงเป็นการเยี่ยมบุคลากรจากภาคต่างๆ เข้าสมทบร่วมทำภารกิจ ทุกคนคงสงสัยว่านี่เกี่ยวกับหน่วยความรับผิดชอบขององค์กรพวกเรายังไง สองในสิบห้าคนของเด็กที่รับแจ้งว่าหายทางตำรวจตะเวนชายแดนพบร่างเด็กสองคนดังกล่าว สาเหตุการเสียชีวิตเพราะเสพยา

เกินขนาด แน่แน่นอนว่าเด็กดอยจะเอาเงินที่เหนไปซื้อยามาเสพ จากการชันสูตรสารเสพติดในร่างกายของเด็กทั้งสองเป็นสูตรที่ทางหน่วยยังไม่เคยเจอ...เอาง่ายๆ ตอนนี้พวกวายร้ายกำลังทดลองและผลิตสารเสพติดสายพันธุ์ใหม่ ตอนนี้ไม่มีการยืนยันว่าสารเสพติดตัวนี้ออกสู่ตลาดหรือยัง และกลุ่มเป้าหมายของพวกมันคือคนกลุ่มช่วงอายุใด ทางห้องวิจัยไม่สามารถดึงส่วนผสมของสารเสพติดนี้จากร่างเด็กสองคนได้ และข้อมูลที่เราได้เพิ่มเติมคือการทิ้งร่างไว้ในป่าเป็นการอำพรางสถานที่ผลิต มันต้องไม่ใช่แถวชายแดนหรือหมู่บ้านห่างไกล ต้องเป็นในเมือง อาคารสูงสถานที่ที่ดูแล้วไม่น่าจะใช่...ภารกิจของพวกเราครั้งนี้คือหาและกวาดล้างแหล่งผลิตยาในพื้นที่ภาค5 จำนวน 8 จังหวัด จากเบาะแสอันไม่มากนัก...คงไม่ถึงขั้นมหมึ่มในมหาสมุทรหรอกนะ” ความเย็บปากคลุมทั้งห้องเมื่อฟังการรายงานจบ

“ภาค 1 ของเราเป็นหน่วยสุดท้ายที่กำลังจะถูกส่งเข้าไป เรารับผิดชอบจังหวัดเชียงรายแต่ทุกหน่วยจะแบ่งปันข้อมูลการสืบค้นกัน” ผู้กำกับทวีเสริมต่อเมื่อไม่มีใครมีคำถาม

“จากการสืบสวนที่ผ่านมา คาดว่าแหล่งผลิตจะมีอยู่สักกี่แห่งครับ” หัสวีร์เอ่ยถามเป็นคนแรก

“จากจำนวนเด็กที่หายไป ฝ่ายรับผิดชอบเจ้าของพื้นที่คาดว่า 3 ที่ แต่ก็ไม่มีใครกล้าฟันธงว่าจะแค่ไหน แต่ไม่มีทางน้อยกว่านี้ แต่จะมากกว่า

นี้มันก็อาจเป็นไปได้ แต่จำนวน 3 เป็นแหล่งใหญ่และหนึ่งในสามนี้น่าจะมีสำนักงานใหญ่ซึ่งคาดว่าสำนักงานใหญ่จะตั้งอยู่ในจังหวัดเชียงราย...หัวหน้าการนำทีมทำภารกิจครั้งนี้คือ นายร้อยตำรวจโทหส์วีร์ !! คราวนี้หส์วีร์เบิกตากว้าง เขาเพิ่งเข้ามาใหม่ละ เขามีประสบการณ์แค่สองปีเท่านั้น เขาก็แค่เคยผ่านภารกิจสอดแนมมาและผ่านการฝึกพิเศษมาเท่านั้น

“ทำไมถึงเป็นผมครับ”

“ในหน่วยเรามีนายคนเดียวที่ผ่านการฝึกพิเศษมา” อ้อ หส์วีร์เข้าใจทันที ตอนนั้นก่อนทำภารกิจสอดแนมเขากับธรรมาถูกส่งไปฝึกพิเศษตามความร่วมมือกันระหว่างประเทศ คือไม่ได้ฝึกที่ประเทศไทย พวกเขาถูกส่งตัวไปอย่างลับๆ ไปฝึกที่ประเทศจีน หนึ่งเดือนเต็มๆ ที่พวกเขาสองคนถูกเคี่ยวกรำจนเหมือนว่าจะเอาชีวิตไปทิ้งด้วยแนววิถีของการฝึกที่ว่า...วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการมีชีวิตอยู่

ทวิไม่ได้บอกต่อว่าที่หน่วยของเขายังไม่ส่งเจ้าหน้าที่ไปเข้าร่วมเลยก็เพราะรอเจ้าบ้าน้อยู่ “ฉันได้แจ้งไปทางภาคแล้วว่าทางเราจะเข้าไปในพื้นที่ไม่เกินสามวันนี้ แต่จะไม่มี การเข้าไปรายงานตัวใดๆ กับทางนั้น ภารกิจนี้เป็นภารกิจไม่เปิดเผยตัว บางทีพวกนายเดินๆ อยู่ๆ อาจจะสวนกับพวกเรากันเองโดยที่พวกนายไม่รู้ด้วยซ้ำ และเช่นกันพวกนายเองก็

ห้ามให้หน่วยอื่นๆ รู้เช่นกัน และถ้าเผชิญนายเกิดได้กลิ่นพวกเดียวกันก็
จงเงียบไว้”

“ครับผม!” และเสียงตอบรับภารกิจก็ดังก้องในอีกสองชั่วโมงต่อ
มา และเหมือนเดิมเมื่อเจ้าหน้าที่ต้องออกทำภารกิจเสี่ยงก็ต้องมาเขียน
คำสั่งเสีย หัสวีร์เปิดลิ้นชักหีบซองขาวที่ด้านในมีจดหมายคำสั่งเสียของ
ตนอยู่สี่ฉบับ สามฉบับคือตอนที่ทำภารกิจสอดแนมสองปีที่ผ่านมา แต่อีก
ฉบับคือตอนที่เขาเข้ารับการฝึกพิเศษ เพราะการฝึกนั้นเขาอาจจะตายได้
ทุกเมื่อ เขาหีบฉบับนั้นขึ้นมาอ่านเงียบๆ เขาเขียนถึงคนห้าคน นั่นก็คือ
คุณพ่อ คุณแม่ แม่ทัพบก ธารา และลำธาร ซึ่งเป็นการเขียนด้วยลายมือ
ถึงสามหน้ากระดาษ

กระดาษสีขาววางอยู่ตรงหน้าแต่มันว่างเปล่า คราวนี้เขากลับ
ไม่มีแม้แต่ตัวอักษรเดียว เพราะอะไรนะเหรอ เพราะเขาจะต้องไม่มีวัน
พลีชีพกับภารกิจนี้เด็ดขาด และไม่ใช่เฉพาะภารกิจนี้รวมถึงภารกิจต่อไป
ไป หัสวีร์จึงพับกระดาษเปล่าเก็บใส่ซองและใส่ไว้ในลิ้นชัก เป็นที่รู้กันว่า
ถ้าเกิดเหตุไม่คาดคิดลิ้นชักนี้จะถูกเปิดด้วย ผู้บังคับบัญชาของเขา แต่
เขาจะไม่ยอมให้ใครมาเปิดมันทั้งนั้น

ฮู้วววว หัสวีร์ที่ออกมาจากอาคารเขาเป่าลมออกจากปอด
ท้องฟ้าตอนนี้เริ่มเปลี่ยนเป็นสีดำแล้ว เขาล้วงโทรศัพท์ออกมา ไม่มี
ข้อความจากลำธาร เธอคงถึงคอนโดแล้ว แล้วเขาจะกลับไปหาเธอ

ก่อนดีหรือไม่ แต่กลับไปเพื่ออะไร ทุกครั้งที่เขากลับซ้ำกว่าเธอ นอกจากประตูห้องนอนของเธอแล้ว เขาก็ไม่เห็นอะไรอื่นอีกเลย เฮ้ยยยย เป็นแบบนี้ก็ดีแล้ว...ดีมากด้วย

“ยื่นทำอะไรวะ” หัสวีร์เพื่อนร่วมทีมที่เดินมาทักอยู่ข้างๆ หัสวีร์ไม่ตอบ สีหน้าและแววตาของเขาทำเอาเพื่อนร่วมทีมถึงกับแข็ง “หัส จันทพุดเกี่ยวกับสีหน้าและแววตาแบบนี้ของแกหน่อยนะว่าแกนะ...ยังกับคนอกหักข้ามปีข้ามชาติเลยวะ” ลั่นเสียงความหวังดี เพื่อนร่วมทีมก็เดินจากไป

“อกหักข้ามปีข้ามชาติ...เฮ้ยยยย ชัดเจนขนาดนั้นเลยหรอ” เสียงเปรยอย่างไม่ยี่หระของผู้ที่ถูกกล่าวหา

แฮปปี้เบิร์ดเดย์ทู

แฮปปี้เบิร์ดเดย์ทู

“สุขสันต์วันเกิดค่ะพี่หัส” ฟุ่วววว ลำธารเปาเทียนหนึ่งเล่มที่ปักอยู่บนเค้กก้อนเล็กในมือดับลง ตอนนีพี่หัสอยู่ที่ไหนเธอไม่รู้ สองเดือนไม่มีการติดต่อกลับมาเลยสักครั้ง แต่พี่ธาราเคยบอกไว้ว่ายามที่พวกเขาออกทำภารกิจภาคสนามจะต้องไว้ตัวตนไว้ญาติจนกว่าจะออกจาก

ภารกิจ เมื่อเช้าเธอกับแม่ก็ได้ทำบุญตักบาตรแทนเขาด้วย สิ่งที่ต้องทำ เธอก็ทำครบแล้ว

ดวงตากลมแขนมองท้องฟ้าวันนี้อากาศดีทั้งวันคืนนี้ดวงจันทร์ กระจ่างสว่าง ม้านั่งตัวนี้เป็นที่ที่พวกเธอสามคนชอบมานั่งตั้งแต่เยาว์วัย คิดถึงช่วงเวลานั้นจัง แม่บอกว่าไม่จำเป็นต้องลืมหากรู้สึกว่าคิดถึงก็ให้ เวลากับความคิดถึงอย่างเต็มที่ อยากร้องก็ร้อง อยากหัวเราะก็หัวเราะ

ทางด้านฝ่ายซ้ายทำภารกิจ

ห้สรีรที่ดวงตาแดงก่ำจากการอดนอนมาสี่สิบสี่ชั่วโมงแล้ว เขา สุ่มเฝ้าสังเกตอาคารสูงนี้มาลักพัก ด้านล่างเป็นร้านขายกาแฟ ชั้นสอง ขายหนังสือ ตกแต่งร้านเป็นที่สะอาดตา เข้าตำราที่ว่าที่ที่อันตรายที่สุดคือ ที่ที่ปลอดภัยที่สุด เท่านั้นยังไม่พอสุดถนนเส้นนี้ไปอีกห้าร้อยเมตรคือ สถานีตำรวจ ตึกนี้สูงห้าชั้นสามชั้นข้างบนจะเป็นอะไรไปได้ ผู้คน พลุกพล่านมีคนเข้าออกไม่เป็นที่ผิดสังเกต ถ้าไม่เฝ้าสังเกต

สามวันที่ผ่านมาเขาจดจำคนที่เข้าไปวันนี้และไม่ได้ออกมาใน วันเดียวกัน มีทั้งหมดสิบแปดคน เขาขอกำลังหนุนไปแล้ว ตอนนี้ทุกคน พร้อมแล้วรอแค่เวลาและคำสั่ง แนนอนที่นี่เป็นทีคนพลุกพล่านต้อง

จัดการคนที่ไม่เกี่ยวข้อง ซึ่งพวกเขาใช้แผนท่อน้ำประปาแตกทำการปิดถนนด้วยรถของส่วนงานจังหวัดแต่ช่างซ่อมท่อประปาลับเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจนอกพื้นที่ และขอความร่วมมือกับตำรวจในพื้นที่เข้าประจำบ้านช่องระแวกใกล้ๆ เพื่อคุ้มครองประชาชนในพื้นที่

“อีกสองคนกำลังกลับมาแล้ว” อุทัยกระซิบบอกเมื่อได้รับรายงาน

“บอกทุกคนเตรียมพร้อมจู่โจม” และเมื่อสองคนเข้าพื้นที่ล้อมจับคนที่ซุ่มก็จัดการตามแผน เพราะการจู่โจมวันนี้เป้าหมายคือจับให้ได้มากที่สุด

ในเช้าวันรุ่งขึ้น ณ บ๊องกันและปราบปรามยาเสพติด ภาค 1

ปัง! เสียงจากในห้องที่ปิดด้วยประตูและม่านปิดบังสายตานอกจากเสียงสิ่งของกระทบกันแล้วก็ไม่มีเสียงใดเลย คนด้านในเป็นอย่างไรไม่มีใครคาดเดาได้ แต่คนด้านนอกที่ผ่านเหตุการณ์ความเป็นความตายมาก็หลายครั้งแล้วแท้ๆ กลับสะดุ้งครั้งแล้วครั้งเล่า

“ไอ้! ไอ้!” คนที่สูงวัยกว่าใบหน้าบิดเบี้ยวบงบอกว่ากำลังโกรธจัด โกรธให้คนที่ยืนนั่งสงบเสงี่ยมแต่สีหน้าและท่าทางมันไม่แสดงให้เขาที่มองอยู่ตอนนี้ว่ามันจะสำนึกในสิ่งที่ทำลงไปสักนิด

Grrr Grrr ก่อนที่คนที่ตำแหน่งสูงกว่าจะได้เอ่ยระบายความเกรี้ยวกราดอะไรต่อโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานก็ดังขึ้น “สวัสดีครับ...ครับ...ทราบครับ...” และทวีกี่วงสายไป สายตามองลูกน้องที่เพิ่งกลับมาถึงเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน ทันทีที่กลับมาถึงห้สวีร์ก็ถูกเรียกตัวมาพบเขาแบบที่ว่ามีเวลาให้เจ้านี้ได้แม้แต่จะดื่มกาแฟน้อยแก้วสักอีก

“คำสั่งลงมาแล้ว...ถูกสั่งพักงานสองอาทิตย์” เรื่องที่ห้สวีร์ถูกสั่งพักงานไม่เกินคาดดีที่แค่สองอาทิตย์ สาเหตุของเรื่องก็คือ เมื่อคืนนี้หลังจากที่เจ้านี้ออกคำสั่งบุกทลายแก๊งค์ยาสำนักงานใหญ่ การปฏิบัติก็เป็นไปตามแผนที่วางไว้ แต่โซนที่เจ้านี้รับผิดชอบบุก มันคิดว่ามันเป็นซูปเปอร์ฮีโร่หรือมันเป็นบ้า! สมุนสี่คนที่มันเจอถูกهامส่งเข้าไอซียู ทั้งสี่คนถูกซ้อมเกือบปางตายนี้ถ้าเจ้านี้ที่นายอื่นไปซำกว่านี้ เจ้านี้คง...คง...วิสามัญผู้ต้องหาสี่คนด้วยมือเปล่า

เบื่องบนไม่ได้อยากสั่งพักงานให้มันต้องเสียประวัติแต่ถ้าไม่ลงโทษการกระทำที่เกินกว่าเหตุนี้กฎและวินัยจะมีไว้ทำไม นี่ดีนะคนที่เห็นอาการและท่าทางของเจ้านี้มีแค่เขาคนเดียว ถ้าเบื่องบนได้เห็นว่ามันไร้ความสำนึกคงสั่งพักงานสักครึ่งปี

“หัสวีร์ แกนะถูกปลดออกจากภารกิจการนี้ นับจากนี้ เรื่องงาน สอบสวนอุทักจะเป็นหัวหน้าทีมต่อไป”

“ครับผม!” หัสวีร์ทำความเคารพรับคำสั่ง และเป็นสองคำแรกที่ ตั้งแต่มันถูกเรียกเข้ามาในที่สุดมันก็ยอมอำปากพูด ทวีสะบัดมือทำท่า ให้หัสวีร์ออกไปอย่างอ่อนใจ เมื่อไม่เห็นการสำนึกผิดในการเสียผลงาน ทั้งหมดครั้งนี้ของหัสวีร์ สักนิมิตมันก็ไม่มีเลย ตกลงมันมาเป็นตำรวจทำไม กัน ทำดีมันก็ดีแต่ทำดีก็ต้องได้รับผลตอบแทนความดีมั่งสิ แต่ดูเอาเถอะ มันตะทั้งผลตอบแทนความดีอย่างไม่เสียดายเลย

“ขอโทษพวกพี่ๆ ด้วยนะครับ ที่เหลือจากนี้รบกวนด้วยนะครับ” หัสวีร์ที่ออกมาจากห้อง เขาก็โค้งศีรษะให้กับทีมที่ถูกส่งออกไปปฏิบัติ การตลอดสองเดือนกว่ามานี้ และก็ขอตัวกลับ

“พวกนายว่าไอ้หัสมันรู้ลึกผิดต่อพวกเราจริงหรือเปล่าวะ” หนึ่งในทีมเอ่ยขึ้นเมื่อแผ่นหลังตระหง่านแข็งแรงหายไปจากห้องแล้ว แต่ไร้เสียงคำตอบนอกจากเสียงหัวเราะในคอของแต่ละคน

หัสวีร์เดินออกมาจากอาคารโบกเรียกแท็กซี่ ทันทีที่เข้าไปในรถ เขาก็แทบจะหลับได้ทันทีเช่นกัน ตอนนี้อยากคิดถึงเตียงนุ่มๆ ที่คอนโด อย่างมาก มากกว่าเรื่องที่ตนกระทำทิ้งไว้เมื่อคืนเสียอีก

แม้ห้สวีร์จะจากไปแล้วแต่เรื่องของเขายังเป็นที่สนใจของเหล่าเพื่อนร่วมงาน “พี่พี่...พี่คิดมั้ยครับว่าพี่ห้สอาจจะเป็นเจ้าหน้าที่ลับที่ได้รับอนุญาต...” เจ้าหน้าที่มาอยู่ที่นี่ก่อนห้สวีร์แต่เขามีอายุน้อยกว่า ส่วนใหญ่ก็มีหน้าที่ทำงานเอกสารของหน่วยเป็นหลัก ประโยคหลังไม่ได้พูดอะไรแต่ทำท่าปาดคอตัวเอง “ผู้ร้าย”

เฮ้ย! “เป็นไปได้ไม่ได้ มันจะอายุนิดเดียว แกดูยศมันสิแค่วัยตำรวจโทเองนะ...ไฉนน้องแกอย่ามโนและฟุ้งซ่านเลย” เมื่ออุทัยปิดบทสนทนานินทารุ่นน้องที่ไม่ก็ชั่วโม่งก่อนหน้านี้ยังเป็นหัวหน้าทีมของภารกิจแต่ตอนนี้ถูกสั่งพักงานและถูกปลดออกจากภารกิจ และเขาไม่ต้องคิดให้ปวดขมับว่าเจ้านั้นจะกลุ้มอกกลุ้มใจ ตอนนี้สมองของห้สวีร์คิดอย่างเดียวคือนอนหลับยาว สิ่งนั้นสำคัญกับเจ้านั้นยิ่งกว่า

บทที่ 10 ระมัดระวัง

หัสวีร์เมื่อกลับมาถึงคอนโดเขาไม่แปลกใจเมื่อห้องทุกห้องเงียบ เขาไม่ได้ติดต่อลำธารมาสองเดือนกว่าแล้ว ซึ่งไม่ใช่เป็นอะไรที่แปลก จะไม่ชินอยู่บ้างก็แค่ว่าการกิจครั้งนี้เป็นภารกิจแรกที่เขาออกไปทำงาน โดยที่ลำธารอยู่ในความดูแลของเขา แต่ลำธารไม่ใช่เด็กที่ไม่รู้เรื่องและเข้าใจสิ่งเหล่านี้ หัสวีร์จึงตัดเรื่องนี้ทิ้งไปเดินเข้าห้องตัวเอง ไม่นานห้องนอนเขาก็เงียบสนิท เหลือไว้เพียงเสียงลมหายใจสม่ำเสมอของคนบนเตียงกว้าง

ขอบคุณสำหรับการติดตามผลงานลำดับที่ 24 ‘รุ่งอรุณทัย’